

BUDOUCNOST CÍRKVE

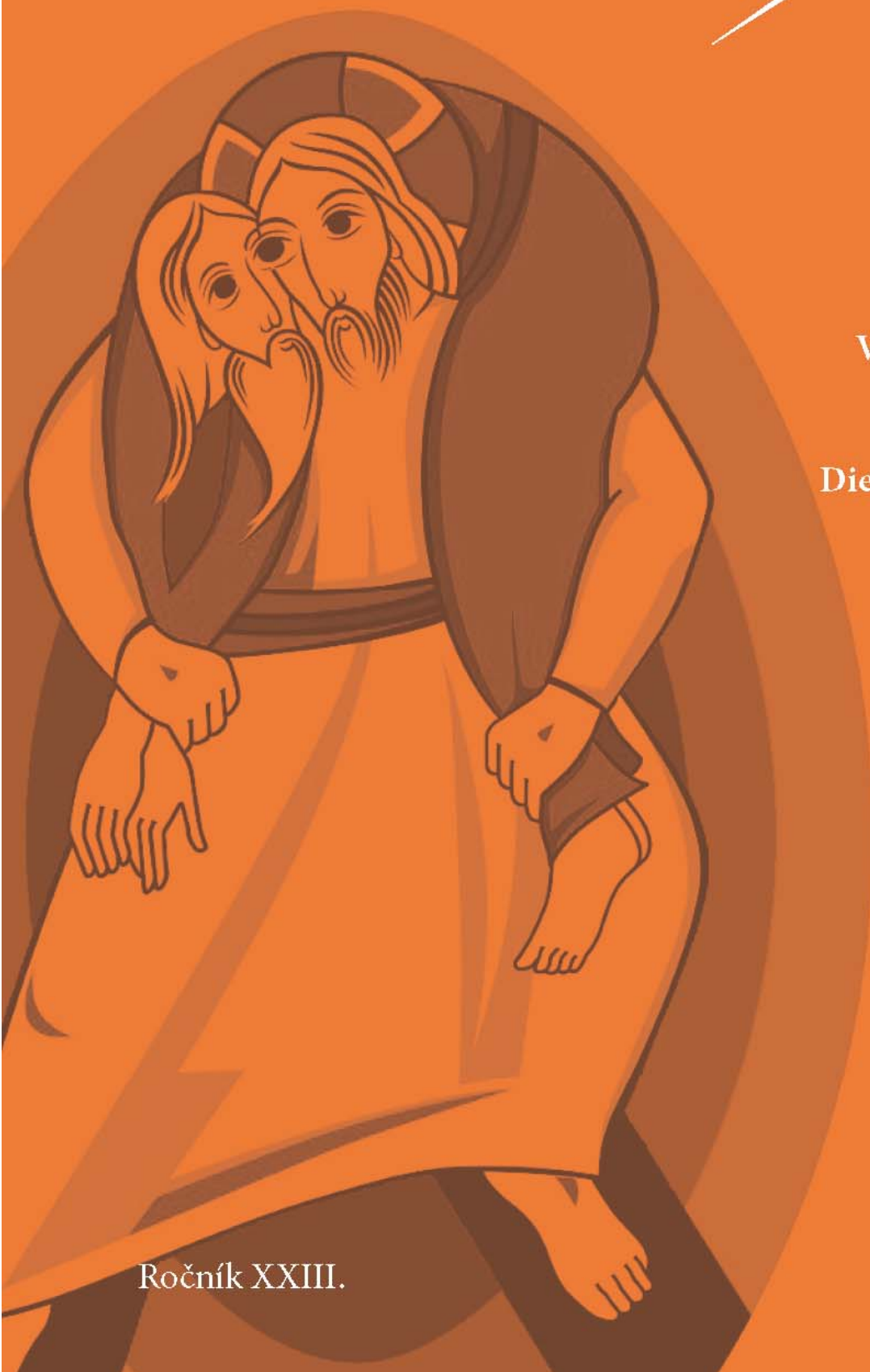

Papež František
mladým lidem

Co je to rodina? –
Fabrice Hadjadj

Vzpomínky na biskupa
Jiřího Paďoura

Diecézní setkání mládeže

Ročník XXIII.

1
únor
2016

EDITORIAL

Vážení čtenáři,

vítám Vás u prvního čísla časopisu Budoucnost církve pro rok 2016.

S novým rokem jako vždy máme novou obálku, která je inspirovaná letošním mottem pro XXXI. světový den mládeže: „Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“ (Mt 5,7) a logem Roku milosrdenství.

Co v tomto čísle naleznete?

Tři promluvy papeže Františka k mladým lidem, se kterými se setkal v Keni, v Ugandě a ve Středoafričské republice.

Co je to rodina? Na toto téma píše francouzský filozof Fabrice Hadjadj.

Velkou část tohoto čísla věnujeme vzpomínce na zesnulého otce biskupa Jiřího Paďoura, který byl dlouholetým delegátem ČBK pro mládež a měl tedy na starosti Sekci pro mládež.

Závěrem vás zveme na diecézní setkání mládeže.

Celé číslo je doplněno fotografiemi otce biskupa Jiřího. Autoři fotografií jsou Markéta Jírů a Filip Kotek.

V případě, že máte jakékoli připomínky či postřehy k časopisu, piště na mail: mladez@cirkev.cz. Budeme rádi za vaši zpětnou vazbu.

Věřím, že se vám toto číslo bude líbit a těším se na setkání s Vámi nad stránkami příštího čísla.

S přáním dobrého prožití postní doby

Veronika Lehrlová

BUDOUCNOST CÍRKVE, časopis pro podporu pastorační mládeže. Ročník XXIII., číslo 1. Vychází 5x ročně. Vydává: Asociace křesťanských sdružení mládeže, o.s. a Sekce pro mládež České biskupské konference, Thákurova 3, 160 00 Praha 6.

Redakční rada: SCS. Lic. Kateřina Regendová, P. ThDr. Jan Balík, PhD., P. Mgr. Roman Kubín.

Šéfredaktor: P. ThDr. Jan Balík, PhD.

Redakce: Veronika Lehrlová, Marie Světničková, Anna Brabcová a Jiří Novák.

Adresa: Thákurova 3, 160 00 Praha 6, tel.: 220 181 739, mladez@cirkev.cz.

Grafika: Martin Vocet

Grafika obsahu a sazba: Milan Čok

Tisk: Tiskárna Kleinwächter, Frýdek-Místek

Registrace MK ČR E 18746. ISSN 1803-8131.

Objednávky přijímá redakce časopisu. Rozšiřuje se bezplatně.

OBSAH

Editorial	2
Úvodník	3
Prvním komunikačním prostředkem je váš úsměv, slovo, gesto	5
Modlitba je nejsilnější zbraň, kterou mladý člověk má	9
Mít odvahu k odpuštění, mít odvahu k lásce, mít odvahu k budování míru	13
Co je to rodina? dokončení	15
Medailonek k odchodu Otce biskupa Jiřího Paďoura do věčnosti	20
Jiří Paďour, biskup, kněz, kapucín, přítel mladých, ryzí člověk	22
Biskup Jiří - člověk s citlivým srdcem	29
K následování Pána nepotřebujeme ani kabát	30
Dejte si říct	32
To ještě nemám promyšlené	34
Homilie při pohřbu Mons. Jiřího Paďoura, OFM Cap.	36
Diecézní setkání mládeže	41
Nakladatelství Paulínky	46

ÚVODNÍK

Moji mladí přátelé,

spoluvytváříte živé společenství, které se raduje z křesťanské víry. Platí o vás biblické: „To je pokolení těch, kdo hledají tvář Tvou, Hospodine.“

Umíte se modlit „Otče náš“ a snažíte se chovat jako bratři a sestry.

To je něco úžasného v tomto počtataném světě.

Nebojte se věřit Kristu Pánu a nebudete

muset věřit pitomostem. To Vás osvobodí od balastu světa. Poznáte pravdu a ta vás osvobodí. Pravda se raduje s láskou.

Bez lásky nelze žít – to tušíte. Naučte se milovat doopravdy od Toho, kdo to umí. Naplní se tak vaše nejhlubší touha po svobodě i po společenství.

Kéž vám setkání pomůže o krok dál, o něco výš a o něco hlouběji...

Pán vám žehnej.

Moji mladí přátelé,

znáte příběh z evangelia, v němž mladík osloví Krista Pána: „Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?“

Pokládám tuto otázku za nejlepší projev mládí a důvěry. V době dospívání (a potom znovu a znovu) se lidé ptají, kudy kam, jak a proč. Kde a s kým a pro koho...

Nejstručněji na to odpovídá Kristus: „Pojď za mnou.“ Je to nejúžasnější odpověď. Proč?

Protože Kristus je cesta, pravda, život. Ví, co je v člověku. On je skutečný, pravý, dokonalý a zároveň obyčejný a nejlidštější člověk. A je zároveň Pán (Kyrios, Dominus, Gospodin), tj. Suverén, Svrchovaný. Je pravá autorita. Je spoluautor stvoření (s Otcem a Duchem Svátým). Je Bůh. Pravý obraz neviditelného Boha.

Vidíme Ho na křížích – na obrazech...

Vnitřním zrakem Ho sledujeme v evangeliích – a v Jeho Duchu můžeme a máme vidět všechno.

To se učíme ve víře, skrze víru, životem v církvi s nesmírným počtem bratří a sester – učedníků Kristových. Učíme se přímo od Něho v Jeho blízkosti, v Jeho autoritě.

Mnoho příkladů z historie i současnosti nám zjevuje – dává poznat, o co se jedná a jak to probíhá a co se děje v následování Krista. To je duchovní život křesťana.

Důvěřuj, následuj, sleduj, ptej se, naslouchej a slyš!

„Okuste a vizte jak je Hospodin dobrý.“

Pán s vámi!

Mons. Jiří Padour, OFM Cap.,

*z úvodních slov z programových průvodců
celostátních setkání*

Světový den mládeže, Řím, 2000

PRVNÍM KOMUNIKAČNÍM PROSTŘEDKEM JE VÁŠ ÚSMĚV, SLOVO, GESTO

papež František

Přepis rozhovoru Františka s mladými v Keni 27. 11. 2015

„Děkuji za to, že jste se za mne pomodlili růženec. Díky! Mokrát děkuji! Díky za vaši přítomnost zde, plnou nadšení. A děkuji Lynnet a Manuelovi za jejich reflexe.

Podstatou všech těch otázek, které mi položili Lynnet a Manuel je jedna: proč dochází k rozdělení, hádkám, válkám a úmrtím? Proč existují fanatismy, proč existuje mezi mladými touha ničit sebe i ostatní? Na prvních stránkách Bible, po výčtu všech divů, které Bůh učinil, jeden bratr zabije druhého. To duch zla nás vede ke zkáze, **duch zla nás vede k nejednotě**, ke kmenové zášti, ke korupci, k závislosti na drogách, vede nás k ničení z fanatismu. Manuel se ptal: Jak to zařídit, aby nás ideologický fanatismus neokradl o bratra či přítele?

Existuje slovo, které se může stát nepohodlné, ale nechci se mu vyhnout, protože jste ho použili dříve než já. Použili jste ho, když jste mi cestou sem vyprávěli o růžencích, které jste se za mne pomodlili, použil jej biskup, když představoval, jak jste se na tuto návštěvu připravovali modlitbou. První, co bych odpověděl je, že muž či žena ztrácí to nejlepší ze svého lidství, když zapomíná na modlitbu, protože se cítí všemohoucí, protože tváří v tvář tolika tragédiím necítí potřebu žádat o pomoc. Život je plný těžkostí, ale lze na ně pohlížet dvojím způsobem: buď se na ně díváš jako na něco, co se ti staví do cesty,

ničí tě a nepustí tě dál, nebo na ně pohlížíš jako na příležitost. Je na tobě si vybrat. Je pro mne obtíž cestou ke zkáze, nebo je to příležitost jak ji překonat pro moje dobro, dobro mojí rodiny, mých přátel a mé země? Chlapci a děvčata, nežijeme v nebi, nýbrž na zemi a země je plná těžkostí. Země není pouze plná těžkostí, ale také pozvání, jak vás odchýlit ke zlému. Existuje však něco pro každého z vás, mladých, co trvá delší či kratší čas: **schopnost volby**. Kterou cestu si chci vybrat? Co si vyberu: nechám se obtíží přemoci, či proměním obtíž v příležitost k tomu, abych zvítězil já?

A nyní k některým těžkostem, které jste vyjmenovali a které jsou výzvou. Napřed ale otázka: Chcete výzvy překonávat, nebo se jimi nechat přemoci? Jste jako sportovci, kteří když přijdou na stadion, chtějí vyhrát, nebo jste jako ti, kteří své vítězství už prodali jiným a peníze si strčili pěkně do kapsy? **Rozhodnutí je na vás**. Výzvou, kterou zmínila Lynnet, je kmenová nevraživost (tribalismus), **tribalismus národ ničí**. Je to jako mít ruce schované za zády a v každé z nich kámen, abych jej mohl hodit na druhého. Kmenovou nevraživost lze přemoci pouze nasloucháním, srdcem a rukama.

Nasloucháním. Jaká je tvoje kultura, proč jsi takový? Proč má tvůj kmen tyto zvyky? A tvůj kmen se cítí něčím více nebo méně-

cenný?

Srdcem. Jakmile naslouchám odpovédím, otvírám své srdce a napřahuji ruku k dalšímu dialogu. Pokud nezůstanete v dialogu a nebudete si navzájem naslouchat, vždycky tu bude kmenová nevraživost, která je jako mol, co rozežírá společnost. Včera byl vyhlášen den modlitby a smíření, pro vás to však uděláme dnes. Chci vás, mladé, i Lynnet a Mauela, teď pozvat, abyste sem přišli a abychom se všichni vzali za ruce, jako znamení, že stojíme proti kmenové nevraživosti. Všichni jsme jeden národ, všichni jsme jeden národ. Taková mají být naše srdce. Přemoci kmenovou nevraživost není jen o tom, že se vezmeme dnes za ruce. Je to touha, je to rozhodnutí. Je to však také každodenní práce. **Přemoci kmenovou nevraživost je práce na každý den.** Práce s nasloucháním, naslouchat druhému. Práce srdce, otevřít své srdce druhému a práce rukou, podat si s druhými ruce. Tak si teď vzájemně poďejme ruce!

Další otázkou, kterou zde položila Lynnet, je korupce. A v podstatě se mne ptala na toto: Je možné korupci ospravedlnit pouze tím, že všichni hřeší a jsou zkorumpovaní? Jak můžeme jako křesťané bojovat proti zlu korupce? Pamatuji si, že v mé vlasti se jeden mladík, bylo mu tak 20, 22 let, chtěl věnovat politice. Nadšeně studoval, vše si zjišťoval. A sehnal práci na ministerstvu. Jednou musel rozhodnout o něčem, co bylo třeba nakoupit, tak si vyžádal tři nabídky, prostudoval si je a vybral tu nejvýhodnější a nejlevnější. Pak šel do kanceláře svého šéfa, aby to podepsal. „Proč jsi vybral tuhle?“ „Protože je třeba vybrat tu nejvýhodnější pro státní rozpočet.“ „Ne. Musíš vybrat takovou, kde ti nabídnou nejvíc do kapsy.“ A ten mladík šéfovi povídá: „Přišel jsem dělat politiku, abych udělal veliké věci pro svou zemi.“ A šéf mu odpověděl: „A já dělám politiku proto, abych si

nakradl.“ Tohle je jen příklad. Ale nejenom v politice, nýbrž ve všech institucích, **včetně Vatikánu**, existují případy korupce. Korupce vstupuje člověku do žil jako cukr. Je sladký, chutný a lehce dostupný. Konce jsou ale špatné! Stanou se z nás diabetici a také celá země onemocní cukrovkou! Vždy, když přijmeme úplatek a strčíme jej do kapsy, ničíme své srdce, osobnost a také naši vlast. Prosím, nepřicházejte na chuť tomuto cukru, který se nazývá korupcí!

„Otče, já ale vidím, že všichni jsou zkorumpovaní.“ Vidám tolik lidí, kteří se prodávají za trochu peněz, aniž by se zajímali o životy ostatních. Jako u čehokoli jiného, začít musíme sami u sebe. Pokud nechceš korupci, ve svém srdci, ve svém životě, ve své zemi, začni u sebe. Pokud nezačneš ty, tvůj soused také nezačne.

Kromě toho, korupce nám bere radost, bere nám pokoj. Zkorumpovaný člověk nežije v pokoji. Jednou – a to, co vám teď budu vyprávět, je historický fakt – v mém městě zemřel jeden muž, o kterém jsme všichni věděli, že byl velice zkorumpovaný. Pár dní po pohřbu jsem se ptal, jaké to bylo a jedna paní, s velkým smyslem pro humor, mi odpověděla: „Otče, nemohli ani zavřít rakev, protože si chtěl s sebou vzít všechny peníze, co nakradl.“ **To, co si nakradeš díky korupci, zůstane tady a použije to někdo jiný.** Zůstane však také – a to si zapišme do srdce – v srdci mnoha mužů a žen, kteří byli zraněni tvým příkladem zkorumpovanosti. Zůstane to zde v nedostatku dobra, které jsi mohl učinit a neučinils. Zůstane to tu v nemocných a vyhladovělých dětech, protože ty peníze, které byly pro ně, sis díky korupci ponechal pro sebe. Chlapci a děvčata, korupce není cestou života, je to cesta smrti.

Zazněla zde otázka, **jak používat komunikační prostředky k šíření zvěsti o naději**

skrze Krista a propagovat správné iniciativy, aby byl vidět rozdíl. Prvním komunikačním prostředkem je váš úsměv, slovo, gesto. Prvním komunikačním prostředkem je blízkost, **prvním komunikačním prostředkem je vyhledávat přátelství.** Když se mezi sebou hezky bavíte, usmíváte se, sbližujete se jako bratři a sestry, jste si vzájemně nablízku, byť jste z různých kmenů a když jste nablízku potřebným, chudým, nemocným, opuštěným, starým lidem, těm, které nikdo nenavštěvuje – taková gesta jsou nakažlivějšími komunikačními prostředky než jakákoli televizní síť.

Myslím, že ke třem otázkám jsem vám něco řekl. **Žádejte však mnoho po Ježíši,** modlete se k Pánu, ať vám dá sílu vymýtit kmenovou nevraživost, ať jsou všichni bratři. Ať vám dá odvalu, abyste se nenechali zkorumpovat. Ať vám dá radost z toho, že můžete mezi sebou komunikovat jako bratři a sestry, s úsměvem, dobrým slovem, s gestem pomoci, blízkosti.

Manuel také kladl ostré otázky. Zajímá mne hned ta první. Co můžeme dělat pro to, abychom se vyhnuli náboru našich blízkých (do extremistických skupin)? Co můžeme udělat pro to, abychom je přiměli vrátit se? Abychom na tyto otázky dokázali odpovědět, musíme vědět, proč se mladík plný iluzí nechá naverbovat a odejde od své rodiny, svých přátel, svého kmene, své země, oddělí se od života, protože se naučí zabíjet. A tuto otázku musíte vy položit všem svým představitelům. **Pokud mladý muž či žena nemají práci, nemůže studovat, co může dělat?** Buď začne porušovat zákon, nebo upadne do závislosti nebo spáchá sebevraždu. V Evropě se nezveřejňují statistiky sebevražd. Nebo se zapojí do nějaké aktivity, která dá jeho životu smysl, byť je oklamán či podvedený. První, co musíme udělat, abychom předešli tomu, že se mladý člověk nechá naverbo-

vat nebo to bude chtít, je zajistit vzdělání a práci. Pokud mladý člověk nemá práci, jaká budoucnost ho čeká? A zde přichází ten nápad nechat se naverbovat. Když člověk nemá možnosti vzdělání, včetně základního vzdělání, vyučení v drobných řemeslech, co může dělat? V tom tkví nebezpečí. Je to **sociální nebezpečí,** které přesahuje hranice jednotlivých zemí, protože závisí na nespravedlivém mezinárodním systému, jehož středem není člověk, nýbrž modla peněz. Co můžete konkrétně udělat, aby se takový adept extrémismu vrátil zpět? Především se modlit, avšak usilovně. Bůh je silnější než jakákoli náborová kampaň! A pak s tímto člověkem mluvit – něžně, láskyplně a trpělivě, pozvat ho třeba na fotbal, anebo na procházku, zapojit ho do skupiny. Nenechat jej samotného. Tohle mne teď k tomu napadá.

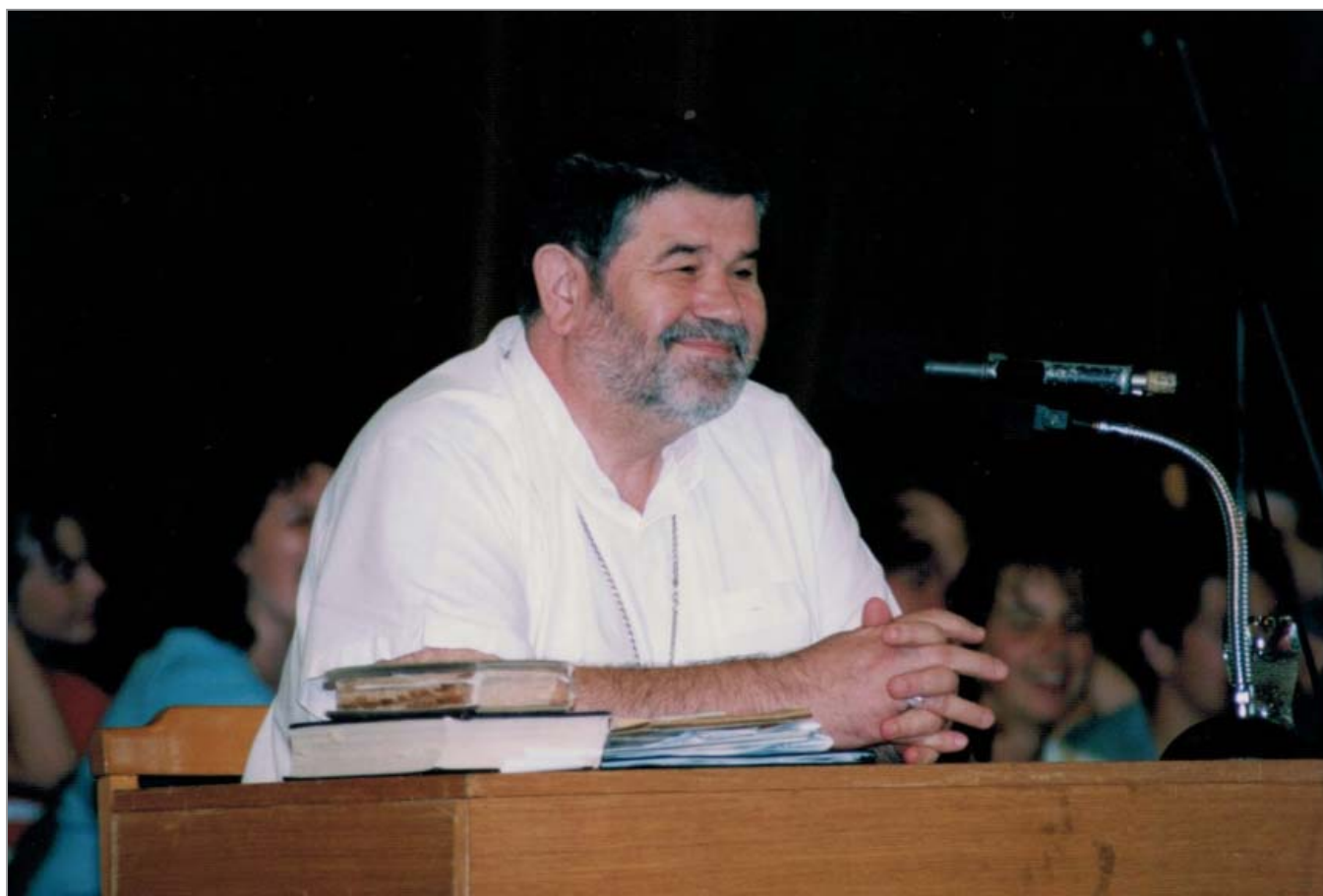
Je zřejmé, že určité chování škodí, kdy hledáme pomíjivé štěstí a nakonec nám to uškodí. Otázka, kterou jsi mi, Manueli, položil, je otázka profesora teologie: jak můžeme porozumět tomu, že Bůh je nás otec, jak můžeme vidět Boží ruku v životních tragédiích, jak můžeme nalézt pokoj Boží? **Tyto otázky si kladou muži a ženy po celém světě** různým způsobem a nenacházejí vysvětlení. Co víc? Existují otázky, pro které, ať si nad nimi lámeš hlavu sebevíc, nenalezneš vysvětlení. Jak mohu vidět Boží ruku v životní tragédii?

Existuje jediná, chystal jsem se říci, jediná odpověď. Ne, není to odpověď. **Existuje jediná cesta: pohleďte na Božího Syna.** Bůh jej vydal, aby nás všechny spasil. Sám Bůh se stal tragédií, dal sám sebe zmařit na kříži. Když tedy nastane chvíle, kdy nechápete, jste zoufalí a celý svět na vás padá, **upřete oči na Kříž.** Tam je Boží selhání a zkáza. Avšak také **je tam výzva naší víře** – a tou výzvou je naděje. Dějiny totiž nekončí oním krachem, nýbrž Zmrtvýchvstáním, které nás všechny obnovilo.

Řeknu vám něco osobního. A už je 12... Máte hlad? Řeknu vám něco osobního. Já v kapse stále nosím dvě věci: růženec, který se modlím a jednu zvláštní věc, což je historie Božího ztroskotání, selhání - Křížovou cestu, takovou malou. Je o tom, jak Ježíš trpěl od chvíle, kdy ho odsoudili k smrti až do jeho pohřbu. Tyto dvě věci mi pomáhají a díky nim neztrácím naději.

A poslední otázka znovu od teologa Manuela: co bych řekl mladým, kteří nezakoušejí lásku ve své rodině? Je možné z této zkušenosti nějak vyjít? Všude existují opuštěné děti, které byly buď opuštěny hned po narození, nebo je opustili během života ro-

diče, rodina, či necítí v rodině lásku. Proto je rodina tak důležitá. **Braňte rodinu**, a to stále. Všude kolem nás jsou nejenom opuštěné děti, ale také opuštění staří lidé, které nikdo nenavštěvuje a nemá rád. Jak vyjít z této negativní zkušenosti, toho, že láska je čímsi vzdáleným? Existuje jediný lék, jak tyto zkušenosti překonat: udělat to, co jsem sám nedostal. Pokud jste sami nezakusili porozumění, buďte chápaví vůči druhým. Jestliže jste sami nedostali lásku, milujte ostatní lidi. Jestli jste prožili bolest osamění, jděte za těmi, kdo žijí sami. **Tělo se léčí tělem a Bůh se vtělil, aby nás uzdravil.** Dělejme tedy totéž vůči druhým lidem.

Celostátní setkání animátorů, Třešť, 2003

MODLITBA JE NEJSILNĚJŠÍ ZBRAŇ, KTEROU MLADÝ ČLOVĚK MÁ

papež František

Papež František s mladými v Ugandě, 28. 11. 2015, Kampala, bývalé letiště Kololo

Svědectví dívky Winnie Nansumbaové

„Svatý otče, jmenuji se Winnie Nansumbaová, narodila jsem se s virem HIV. Je mi 24 let a vystudovala jsem univerzitu v Ndejje. O své rodiče jsem přišla ve svých šesti letech. V roce 1999 jsem se zapsala do programu *Mild May Uganda*, který se stará o pacienty s virem HIV, a začala jsem s léčbou. O čtyři roky později jsem dostala spalničky a zápal plic, díky nimž jsem měla extrémně oslabený organismus a musela jsem podstoupit velmi agresivní retrovirální léčbu. V té době byly léky, které jsem měla brát, aby byl virus pod kontrolou, velmi drahé, ale díky podpoře mé tety a programu *Mild May Uganda* jsem mohla každý měsíc léky užívat.

V mládí mi vždy připadalo těžké se zamilovat, protože jsem si myslela, že nemám právo milovat a být milována. Vždy jsem měla strach, že budu muset vysvětlovat a vypravovat o svém životě. Díky Bohu jsem teď získala pozitivní postoj ke své situaci.

Vzpomínám na slova dnes již zesnulého Philla Bongole Lutavy, známého ugandského hudebníka, který zpíval: „zůstaňme spolu a bojujme proti AIDS“. Stal se pro mne vzorem k následování a uvědomila jsem si, že mohu být jako on a používat svůj příběh, abych učila, inspirovala a vytvářela pozitivní změny.

Milí mladí; naše těla jsou Božími chrámy a máme se o ně starat. „Bůh chce, abychom

měli život a měli ho v hojnosti“ (Jan 10,10).

Nelze experimentovat s plností života, když jsme utlačováni a zotročováni životem v hříchu. Máme respektovat svůj život a životy ostatních. Vést naše životy směrem k plnosti nás udržuje ve spojení s Bohem a tudíž daleko od sexuálně přenosných nemocí a infekcí. Pracujme společně ve svém mládí, bez ohledu na náš společenský status či podmínky, neboť je třeba, abychom přijali nové chování a jednání, které by pomohly každému z nás, aby sehrál svou roli v boji proti AIDS. Nebojujeme prohranou bitvu, naši dospělí již udělali svůj kus práce a pokrok byl vidět. Nyní je na nás, přispět svým dílem.

Mladí lidé, kteří žijí s nemocí AIDS, potřebují energii, lásku a podporu místo soucitu, trestu nebo odmítnutí. Moudrému člověku stačí jediné slovo. Choroba AIDS je vážná, ale je možné jí předcházet a mít ji pod kontrolou. Važte si svého života, protože Bůh vás miluje a chce, abyste i nadále vydávali svědectví o své víře uprostřed výzev a obtíží, kterým mladí lidé dnes musí čelit.

Když jsi obklopen davem, zapamatuj si, že navzdory tomu, že ty tuto nemoc nemáš, tvůj soused či sousedka ji možná má, jí možná trpí. Proto má od tebe vzejít iniciativa se jim přiblížit a zajímat se o jejich potřeby. Kéž tedy i nadále odpovědně rosteme a vydáváme svědectví o lásce Ježíše Krista.“

Svědectví mladíka Emmanuela Odokonyera

„Svatý otče, milí přátelé; 11. května 2003 v 11 večer samozvaná armáda rebelů *Odpor Páně* zaútočila na Seminář Nejsvětějšího Srdce ve městě Lacor. Rozbili okno a dovnitř prostrčili dítě, aby jim otevřelo dveře k ložnicím, z nichž unesli 41 seminaristů, včetně mne. Opustili jsme budovu školy kolem druhé ranní a šli jsme pěšky do čtyř, kdy jsme se setkali s ještě větší skupinou dalších unesených lidí. Kvůli obavám z toho, že by nás našli průzkumné vrtulníky, nás rozdělili do menších skupin, abychom nemohli zorganizovat útek.

V zajetí jsme pak museli čelit mnoha výzvám: hladověli jsme, trpěli jsme v chatrném úkrytu, byli jsme bití a vypalovali nám na kůži na zádech horkými „pangy“, což jsou nože, kterými některé z nás označili znamením kříže. Tato zranění máme dodnes. Jiní měli oteklé, zanícené nohy, zatímco další z našich přátel zabili. Já sám jsem byl mučen. Svázali mi násilím ruce za zády, že jsem sotva mohl dýchat. Za těchto podmínek jsem je prosil, aby mne raději zabili, než abych trpěl podobnou bolestí.

Díky Bohu se mi podařilo utéci 11. srpna 2003 z Namokory, což je oblast v okrese Kitgum, kde jsme byli nuceni přejít hranice. Můj osud nebyl ani v mých rukou ani pod mou kontrolou, to milosrdný Bůh mne vedl a dovedl mne k těmto krokům a podařilo se mi utéct. Dnes je mé srdce plné bolesti a lítosti nad všemi těmi, kdo při tomto únosu přišli o život. Žádám vás všechny zde shromážděné, abyste se modlili za 11 zbývajících seminaristů a za všechny ty, kdo byli uneseni a jsou zadržováni proti své vůli, aby je moc Všemohoucího Boha chránila a přivedla je zpátky k nám.

Co se týče všech těch, kdo nás mučili, jsem

šťastný, že mé srdce našlo lásku, odpuštění, pokoj a radost. Odpustil jsem jim, protože Ježíš Kristus zvítězil nad mocí smrti svým utrpením na kříži. Navzdory všem těmto bolestivým výzvám, kterým jsem musel čelit během únosu, když jsem uprchl, necítil jsem se poražený. Díky podpoře milých a dobrých lidí jsem se vrátil do školy a vystudoval obor řízení podniků.

Svatý Otče, děkuji za Vaši přítomnost zde mezi námi a Vaše svědectví o Pokoji a Odpuštění.

Milí mladí, uprostřed pokušení a scestí, která se nám v životě nabízejí, zůstaňme silní ve svojí víře, věřme a vkládejme svoji důvěru v Ježíše Krista, Našeho Pána“.

Slova papeže

S velikou bolestí v srdci jsem poslouchal svědectví Winnie a Emmanuela. Ale jak jsem tak poslouchal, kladl jsem si otázku: Může být špatná zkušenost k něčemu v životě? Odpověď zní: ano! Jak Emmanuel, tak Winnie utrpěli negativní zážitky. Winnie si myslela, že pro ni již neexistuje budoucnost, že život je pro ni jako zeď před její tváří, ale Ježíš jí dával na srozuměnou, že v životě může dojít k velikému zázraku: přeměnit zeď v obzor. Obzor, který mi otevírá budoucnost. U negativních zážitků - a mnozí z nás zde přítomných takovými prošli - vždy existuje možnost otevřít horizont, a to Ježíšovou silou. Dnes Winnie proměnila své deprese a zahořklost v naději. A to není magie, to je Ježíšovo dílo, protože Ježíš je Pán, Ježíš dokáže všechno. Ježíš sám na sobě prožil tu nejhorší zkušenost celých dějin: byl potupen, odmítnut, zavražděn. A Boží mocí vstal z mrtvých. S každým z nás může učinit totéž, s každým negativním zážitkem, protože Ježíš je Pán.“

Představuji si – a všichni společně si zkus-

me představit – jak musel Emmanuel trpět, když viděl, že jeho přátelé jsou mučeni, když je viděl zavražděné. Emmanuel byl statečný, neztrácel odvahy. Věděl, že pokud ho při útěku najdou, zabijí ho. Zariskoval, důvěřoval Ježíši a utekl, a dnes ho máme zde, po 14 letech s titulem v oboru řízení podniků. Vždy je to možné. Náš život je jako semínko: Pokud chceme žít, musíme zemřít, a někdy se vyžaduje také fyzická smrt, jako tomu bylo u Emmanuelových přátel, jako zemřel Karel Lwanga a ugandští mučedníci. Skrze tuto smrt však vzniká život, život pro všechny. Pokud proměním to negativní v pozitivní, jsem vítěz. To je ale možné pouze Ježíšovou milostí. Jste si tímto jistí? ... Neslyším vás ... Jste si tímto jistí? (mladí: „Ano“) Jste ochotni ve svých životech přeměnit všechny negativní věci na pozitivní? (mladí: „Ano“) Jste ochotni proměnit nenávist v lásku? (mladí: „Ano“) Jste ochotni učinit z války mír? (mladí: „Ano“) Buďte si vědomi toho, že jste národem mučedníků, ve vašich žilách koluje mučednická krev, a proto dnes máte víru a život. A tato víra, tento život jsou tak krásné, že se jí říká „perla Afriky“.

Vypadá to, že mikrofon nějak nefungoval. Někdy i my dobře nefungujeme. Ano nebo ne? A když dobře nefungujeme, za kým máme jít s prosbou o pomoc? Neslyším! Hlasitěji! K Ježíši! Ježíš může změnit tvůj život. Ježíš může strhnout všechny zdi, které před tebou stojí. Ježíš může učinit, že tvůj život poslouží ostatním.

Někteří z vás se mne možná zeptají: „A na tohle existuje nějaká kouzelná hůlka?“ Pokud chceš, aby Ježíš změnil tvůj život, popros ho o pomoc. A tomu se říká modlit se. Rozuměli jste dobře? Modlit se. Zeptám se vás: Modlíte se? Modlete se k Ježíši, protože on je Spasitel. Nikdy se nepřestávejte modlit. Modlitba je nejsilnější zbraň, kterou mladý člověk má. Ježíš nás miluje. Zeptám se vás:

Ježíš některé miluje a jiné ne? (Mladí: Ne“) Ježíš miluje všechny? (Mladí: „Ano“) Ježíš chce pomoci všem? (Mladí: „Ano“) Otevři mu tedy dveře svého srdce a nech ho vstoupit. Nech vstoupit Ježíše do svého života. A když Ježíš do tvého života vstoupí, bude bojovat, bojovat proti všem problémům, o kterých mluvila Winnie. Bojovat proti depresi, proti AIDS. Prosit o pomoc, abyste tyto situace přemohli, ale vždy bojovat. Bojovat s přáním a bojovat skrze modlitbu. Jste ochotni bojovat? (Mladí: „Ano“) Jste ochotni přát si pro sebe to nejlepší? (Mladí: „Ano“) Jste ochotni se modlit, požádat Ježíše, aby vám v boji pomohl? (Mladí: „Ano“)

A chci vám říci třetí věc. Jsme všichni v Církvi, patříme k Církvi. Je to tak? (Mladí: „Ano“) A Církev má Matku. Jak se jmenuje? ... Nerozumím (Mladí: „Marie“) Modlit se k Marii. Když dítě upadne, zraní se, rozpláče se a jde za mámou. Když máme problém, to nejlepší, co můžeme udělat, je jít za naší Matkou, modlit se k Panně Marii, naší Matce. Souhlasíte? (Ano“) Modlíte se k Panně Marii, naší Matce? (Mladí: „Ano“) I tady (a obrátí se ke skupince mladých) se zeptám: Modlíte se k Ježíši a k Panně Marii, naší Matce? (Mladí: „Ano“)

Tři věci. Překonávat obtíže. Za druhé, proměňovat negativní v pozitivní. Za třetí, modlitba. Modlitba k Ježíši, který všechno může. Ježíš, který vchází do našeho srdce a mění náš život. Ježíš, který mne přišel spasit a dal za mne svůj život. Modlete se k Ježíši, protože On je jediný Pán. A poněvadž v Církvi nejsme sirotky, nýbrž máme Matku, modlete se k naší Matce. A jak se jmenuje naše Matka? (Mladí: „Marie“) Hlasitěji! (Mladí: „Marie“)

Děkuji vám mockrát za to, že jste mne poslouchali. Děkuji vám, že chcete měnit to negativní v pozitivní. Že chcete bojovat

proti zlu s Ježíšem po boku. A především vám děkuji, že máte chuť stále se modlit. A nyní vás zvu, abychom se společně po-

modlili k naší Matce, aby nás chránila. Souhlasíte? (Mladí: „Ano“) Všichni společně? (Mladí: „Ano“)

¹ O Ugandě se často hovoří jako o „perle Afriky“. (pozn. překl.)

Světový den mládeže, Řím, 2000

MÍT ODVAHU K ODPUŠTĚNÍ, MÍT ODVAHU K LÁSCE, MÍT ODVAHU K BUDOVÁNÍ MÍRU

papež František

*Projev Svatého Otce na Katedrálním náměstí, Bangui ve Středoafričské republice,
1. neděle adventní, 29. listopadu 2015.*

Milí mladí lidé,

Všechny vás srdečně zdravím. Náš přítel, který mluvil jménem všech, říkal, že vaším symbolem je *bananier* (banánovník), protože banánovník je symbolem života: stále roste, stále se rozmnožuje, stále dává plody, které jsou velmi výživné. Banánovník je také odolný. Věřím, že v tom se jeví jasně cesta, která se vám nabízí v tuto obtížnou chvíli války, nenávisti a rozdělení: cesta *vytrvalosti*.

Váš kamarád říkal, že někteří z vás chtějí odejít. Ale utíkat od výzev života není nikdy řešením. Je třeba vydržet, mít odvalu k vytrvalosti, bojovat za dobro. Kdo utíká, nemá odvalu dávat život. Banánovník dává život a stále se rozmnožuje a vždy dává další život, protože zůstává na svém místě, prostě je tam, kde je. Někteří z vás se mne zeptají: „Ale Otče, co máme dělat? Jak máme vytrvat?“ Řeknu vám dvě, tři věci, které vám snad budou užitečné k tomu, abyste vydrželi.

Na prvním místě, modlitba. Modlitba je mocná. Modlitba přemáhá zlo. Modlitba tě přibližuje k Bohu, který je Všemohoucí. Položím vám otázku: Modlíte se? Neslyším vás... (mladí křičí: „Ano!“) Nezapomínejte na to.

Za druhé: *pracovat pro mír*. A mír, to není nějaký dokument, který se podepíše a u toho

to zůstane. Mír se vytváří každý den. Mír je řemeslná práce, která se tvoří rukama, která se tvoří vlastním životem. Někdo by se mne mohl zeptat: „Otče, řekněte mi, jak mohu já být řemeslníkem míru?“ Na prvním místě, vždy se stavět proti nenávisti. A pokud ti někdo provede něco zlého, snažit se odpustit. Žádnou nenávist, mnoho odpuštění. Řekněme to společně: „Žádnou nenávist, mnoho odpuštění.“ A pokud nebudeš mít nenávist ve svém srdci, odpustíš-li, budeš vítězem. Zvítězíš v nejobtížnější bitvě života, zvítězíš v lásce. A skrze lásku přichází mír.

Chcete ve svých životech vyhrát nebo prohrát? Co chcete? Zvítězit je možné pouze skrze cestu lásky, stezku lásky. Je možné milovat nepřítel? Ano. Je možné odpustit tomu, kdo ti činil zlo? Ano. Takto, skrze lásku a odpuštění, se stanete vítězi. Skrze lásku se stanete vítězi v životě a vždy budete dávat život. Láska vás nikdy nenechá prohrát.

Chtěl bych vám teď popřát jen to nejlepší. Myslete na banánovník. Myslete na vytrvalost v těžkostech. Utéci, odejít daleko není řešením. Musíte být odvážní. Rozumíte tomu, co znamená být odvážný? Mít odvalu k odpuštění, mít odvalu k lásce, mít odvalu k budování míru. Souhlasíte? Zopakujme to společně: „Mít odvalu k odpuštění, mít odvalu k lásce, mít odvalu k budování míru.“

Milí mladí ze Středoafričké republiky, jsem moc šťastný, že jsem se s Vámi setkal. Dnes jsme otevřeli tuto Bránu. Symbolizuje Bránu Božího milosrdenství. Důvěřujte Bohu. Protože on je milosrdný, on je láska, on je schopen nám darovat pokoj. Proto jsem vám na začátku řekl, abyste se modlili, abyste milovali, abyste se postavili nenávisti, abyste byli řemeslníky míru.

Děkuji moc za vaši přítomnost. Teď půjdu dovnitř, abych vyzpovídal některé z vás ...

Jste ve svém srdci ochotni vytrvat? Ano nebo ne? Jste ve svém srdci ochotni bojovat

za mír? Jste ve svém srdci ochotni odpouštět? Jste ve svém srdci ochotni ke smíření? Jste ve svém srdci ochotni milovat tuto krásnou zemi? A vrátím se na začátek: Jste ve svém srdci ochotni se modlit?

A žádám vás také, abyste se modlili za mne, abych byl dobrým biskupem, abych byl dobrým papežem. Slibujete, že se za mne budete modlit?

Nyní vám udělím požehnání, vám a vašim rodinám. Požehnání, při kterém budeme vyprošovat, aby vám Pán dal lásku a mír.

Dobrou noc a modlete se za mne.

Světový den mládeže, Toronto, 2002

CO JE TO RODINA? DOKONČENÍ

Fabrice Hadjadj

Známý francouzský laik a filosof ve svých knihách poskytuje inspirace pro obhajobu přirozené rodiny. Vychází z reality postmoderního diktátu relativismu a nastiňuje cesty, jak obhájit rodinu. Přinášíme překlad posledních dvou článků na toto téma.

5. ČÁST

Řekněme to jednoduše: *narození nemůže být výsledkem žádného výpočtu*. Nikdo nemůže poctivě sám sobě říci: „Ano, jsem připraven, jsem dostatečně zralý, dostatečně kompetentní mít dítě, dokonale vím, jak třeba postupovat, abych z něj učinil dospělého člověka, a mám svatosvaté právo přivést jej na svět a být jeho učitelem.“ Jak by nám ostatně mohlo patřit právo mít a vychovávat dítě, když jsme sami tak nepatrní a nevíme o tajemství života nic moc?

Nejde tedy o právo, nýbrž o fakt. Dítě přichází jako přirozený dar, za který nikdy nejsme dostatečně vděční. Je *přebytkem lásky mezi pohlavími, nikoli výsledkem předsevzetí*. Žádná lidská, technická či morální jistota zákonitě nemůže stát u jeho zrodu. Kdyby se přítomnost dítěte odvozovala z naší kompetence, pak bychom nad ní panovali absolutně, byla by kolečkem nějakého mechanismu, vývojovou etapou a nikoli životní událostí, která má začátek a vždycky nás přesahuje. Když nějaký potomek křikne na svoje rodiče: „Já jsem si svoje narození nevybral“, mohou mu rodiče tuto zdvořilost vždycky oplatit: „My také ne, bylo nám dáno a snažíme se svoje překvapení obracet ve vděčnost.“

Nikdo nemá kvalifikaci na to, aby měl dítě. Naše kvalifikace by nás tlačily spíše k tomu, abychom jej neměli, podněcovaly by nás spíše k opatrnosti, abychom si ušet-

řili nevyhnutelná dramata. Existuje však pohlavní styk. Existuje překypující štědrost, která námi prostupuje (lze docela dobře říci, že skrze nás vede, protože v samotném pohlavním styku není zamýšlena), a tato štědrost působící v širém světě plodí skrze ženské útroby generace.

Tento tok generací či posloupnost pokolení tvoří jakýsi dějinný základ vyznačující se tím, že není ani smluvním ujednáním, ani transakcí. Je to *obdarování bez reciprocity*. To co rodiče, stržení životem, dávají dítěti, nečiní jako svrchovaní dárci, nejsou absolutními původci tohoto daru. A dítě to evidentně nemá jak vynahradit, ba ani nemůže. Nemusí hradit plínky, krém proti erytému zadečku, plyšáka, nočníček, omalovánky, školné apod. Nemá rodičům co vrátet, kromě úcty. Nic jim totiž nedluží, protože s nimi *neuzavělo smlouvu* na svoje narození. Pokud něco dluží, tak jedině účast, sdílenou společně s dalším nevděčníkem, na oné překypující štědrosti, a uznání, že čas - ať to stojí co to stojí či chtě nechtě - je *děním*, které překračuje naše perspektivy, včetně těch revolučních; že dar předchází obchod a umožňuje ho, že tržní logistika je druhotná a závisí na logice nabídky. Zdůrazňuji nabídky, která není dobrovolná či mravní, ale která se vymáhá na našem semeni a potom se přijímá osobně. (S vědecko-technicky vyprodukovaným divem tomu tak není, protože v takovém případě - jako u každého produktu

– existuje právo žádat návrat investic.)

Nyní se můžeme opět vrátit k oněm třem prvkům, o kterých byla řeč výše, tedy lásce, výchově a svobodě, a podívat se, jak se utvářejí v lůně rodiny z hlediska onoho obdaruování, které ji prostupuje.

První specifická: rodinná láska je ve své podstatě *láskou bez preferencí*. Nevyplyvá z volby, ani z vyrovnání. Platí to zejména pro vztah mezi rodiči a dětmi (třebaže po určitém čase platí také pro vztah mezi rodiči, poněvadž manželka pak už není zcela přesně ta, která dala svolení ve chvíli svatby). Láska rodičů a dětí se zakládá na synovství samém a nikoli na zvolených afinitách. Velmi dobře je to patrné, když otec je čtenářem Tita Livia, zatímco syn se věnuje počítačovým hrám. Nikdy by nepomysleli, že se ocitnou ve stejném obýváku. Nikdy by nezaložili společný klub. Rodina je však opakem výběrového či vybraného klubu. Pokrevní svazky v rodině lámou stranické okovy i řetízky vrtochů.

Syn je vždycky takový, jakým jej rodiče nechtěli, ale právě takového jej milují a bezpodmínečně přijímají. Rodiče jsou vždycky takoví, že by před nimi děti dali raději přednost filmovým hrdinům, např. Charlesi Ingallsovi anebo Yodovi, ale milují je také navzdory všemu takové, jakými jsou, tedy tou *konstitutivní láskou*, která předcházela vědomí, jež mají sami o sobě, a proto ctí rodiče bezpodmínečně takové, jakými jsou.

Rodina je vždycky tak trochu láskou starého tulpase a mladého hňupa, a proto je tak podivuhodná a proto je školou dobročinné lásky. Dobročinnost je nadpřirozená láska k bližnímu, kterého jsme si nevybrali a který nám na první pohled nemusí být sympatický. A prvními bližními, které jsme si nevybrali my a nežádka je těžko snášíme, jsou naši pokrevní příbuzní, kteří jsou nám dáni přirozeně.

ZÁVĚREČNÁ 6. ČÁST

Druhou specifickostí rodiny je výchovný vztah, který stojí na *autoritě bez kompetence*. Nečeká se, až bude dobrý otec a dobrá matka, aby mohli mít dítě. Jinak by se čekalo pořád. Otcovství nás zaskakuje, protože touha nás směřuje k ženě. Jak spolu obojí souvisí? Biologickou kontinuitou. Avšak fenomenologie jakožto popis prožitku vyjevuje radikální nepoměr, ba dokonce rozpor mezi erotickou touhou a přijetím dítěte. Otcovství není anticipace. Uděluje ho existence potomka, obléká do něho znenadání jako do nepasujícího obleku.

Mají-li se věci takto, pak je možné rozumět výhradám formulovaným v románu *Konec civilizace*: „Proč by ten, kdo se vyspal se ženou, měl mít schopnost vychovat dítě? V čem by jej libido mělo vybavovat výchovnou kompetencí? Holubi zajisté jednájí pudově a mají vše, co je třeba k tomu, aby vyvedli svoje holoubata, ale lidé podobným instinktem nedisponují, a pokud se milovali nezodpovědně, tedy bez reflexe a prezervativu, spíše je to jakožto vychovatele diskredituje.“ Tyto výhrady vedou neúprosně do království inkubátorů a pedagogů a k odpisu pravých rodičů. *Otec* je pak nahrazen *odborníkem* a rodina specializovaným podnikem.

Jak jsme řekli, v rodině nejde v první řadě o *výchovný* projekt, nýbrž o realitu *rodičovství*. Kompetence nezakládá autoritu. Tato autorita je darovaná nehledě na slabosti a okamžitě si osvojuje určitou kompetenci a má svoji vlastní, byť paradoxní působnost. Autorita nestojící na kompetenci má sama o sobě hodnotu, která nemá obdoby. Otec jednak ukazuje, že není Otcem s velkým O a že je sám rovněž synem a musí se tedy spolu se svým synem obracet k autoritě vyšší než je on sám. A na druhé straně, poněvadž jeho autorita nepochází z nějaké kompeten-

ce, nýbrž z obdarování, otec nemůže učinit z potomka svoje stvoření a hodnotit jej podle svojí hodnotové stupnice: musí jej přijmout jako tajemství. A poněvadž jeho autorita je odpovědí na dar života, spočívá podstata jejího uplatňování v potvrzování toho, že existence potomka je dobro, že otec je jeho narozením obšťastněn (jak to vyjadřuje bez automatismu a pokrytectví každá oslava narozenin) a že jeho příchod na svět není marný, nýbrž je nezměřitelnou událostí. Dar, který otec s matkou společně obdrželi, není odborná ani učitelská kompetence: „Jsi naše dítě, je to div, ničím jsme si tě nezasloužili a nic nechápeme; smrt a nespravedlnost existují, ale tvoje čistá tvářička dokazuje, že život je mocnější!“ Toto je ta nejhlubší autorita, která se liší od každé utilitární kompetence. Neučí potomka na základě té či oné kvalifikace, ale vyjevuje mu tajemství jeho existence jakožto obdrženého daru.

Velikým nebezpečím ovšem je, pokud se otec neosmělí přiznat si vlastní nekompetenci a chce se vydávat za odborníka (čímž ze sebe evidentně dělá bývalého otce). Jeho autorita se pak stává autoritářstvím, tajemství se vytrácí a převahu získává provozní úspěšnost a mondénní výkonnost. Dochází k tomu nezřídka a vytváří to nepříznivý a falešný obraz rodiny.

Jiná, subtilnější deviace vzniká v rodině, která upřednostňuje výchovu tím, že staví potomka „do středu“. Françoise Dolto připomíná, že dítě nesmí stanout ve středu, ale má být na periferii, aby mohlo nahlížet svět dospělých; bez tohoto periferního postavení nikdy nebude mít chuť vyrůst. A pokud si své centrální postavení ve světě vybere u matčiny sukně, bude mít potíže obrátit se potom ven, k jiné ženě. Autorita nemající kompetenci spontánně udržuje rodiče v odstupu od výchovného prvenství a brání pedagogické obsesi. Tlačí je k tomu, aby pře-

devším *byli* než *konali*, a k tomu, aby spíše prokazovali delikátní blízkost než zařizovali školní učebnu.

A nakonec třetí specifická radící se k těm předchozím. V rodině se praktikuje *svoboda postrádající nezávislost*. To je něco, jak jsme již viděli, co není svobodou kontroly nebo čirého rozhodnutí, nýbrž svobodou svolení k tomu, co je dáno. Rodičovský projekt je záhy narušován ekonomii či rodinnými epizodami, to znamená jak zdola, tak shora, tedy tím, co buď nedosahuje ke svobodnému rozhodnutí anebo jej přesahuje.

Členové rodiny jsou životně závislí jedni na druhých: děti a rodiče, manžel a manželka nespojuje volba, nýbrž nouze. A stůl, postel a obývací křeslo, kde probíhají elementární činnosti jídla, spaní a společného přebývání, jsou podstatná místa nevyskytující se v žádném úřadě. Členové rodiny však závisejí také odshora, protože jeden skrze druhého se stávají součástí dění, které demontuje jejich prognózy. Dosvědčují to antické tragédie, které jsou vždycky inscenacemi rodinných příběhů. A je to obvyklé rovněž v Molierových komediích: *syn či dcera tam mají otce a matku pouze proto, aby je opustili*, založili jinou rodinu a vybrali si partnera, který podle mínění rodičů nezřídka není nejlepší.

Rodina se vždycky přesahuje, nejenom darem narození, ale také vnějšími smlouvami, z nichž pochází a k nimž směřuje. Existuje tchyně, ale také tchyně vašeho potomka; rozpětí mezi příbuznými vytváří - podle Aristotela - vesnici a pak město.

Tato svoboda bez nezávislosti nás vrhá do dobrodružství a také dramatu, odpovídá svazkům, které nejsou smluvní. Nám by se líbilo žít jenom smluvně, stanovovat vztahy podle vlastní výhodnosti, nasazovat se, když ucítíme příležitost a vyvázat se, když něco nevoní. Společníka vyměnit lze, ale potomka nikoli.

Je možné spřátelit se s někým, kdo je starší než my, ale nelze se bez strojenosti stát přítelem vlastního otce. Tak jako různost pohlaví znemožňuje jejich fúzi, tak různost generací zakazuje nivelizaci. Máme zde co do činění s *kauzálním řádem*, danou hierarchií, zděděným odkazem, který nabízí svobodě, aby se otevřela reálným distinkcím a nezabředla do *nerozlišování* v domnělé všemohoucnosti.

Pokusme se nyní popsat rodinu v tajemství její podstaty. Není to jedna z věcí, nýbrž krb, ohniště nikoli »zavřené«, nýbrž zářící. Je to ohniskový bod malby, není vidět na obraze, nýbrž umožňuje vidět obraz. Ohniště je také oheň, totiž světlo a teplo, a není tedy osvětován něčím jiným, nýbrž vydává světlo ze sebe a vyjevuje se. Chci tím říci, že rodina ještě před tím nežli se o ní přemýšlí, je tím, co nás do přemýšlení uvedlo. Často bývá opomíjena stejně jako si neuvědomujeme krajinu, jako nevidíme, co nás brzdí a pohání vpřed. Vlivem tohoto opomíjení a z něho plynoucí individualistické *fikce* tíhneme k oddělování *logického* od *genealogického*. Považujeme člověka za individuum obdařené rozumem a odmítáme jej považovat za potomka jeho předků. Je však jedním i druhým. Křesťanská tradice to připomíná božsky: Logos je řecké jméno rozumu, ale také evangelní jméno Syna.

Co je tedy rodina? Můžeme ji, počínaje tím, co již bylo řečeno, označit za *tělesný podklad otevřenosti vůči transcendentnu*. Různost pohlaví, různost generací a různost těchto růzností nás učí obracet se k jinému jakožto jinému. Je to nevypočitatelné místo daru a recepce života, který se vyjadřuje s námi, ale někdy i nám navzdory, a neustále nás posouvá kupředu do tajemství bytí.

Jakožto primární místo existence je rodina také místem rezistence. Rezistence proti ideologii, politické korektnosti a programo-

vání. Rodina je originálním společenstvím, které je především dáno přirozeností; není stanoveno konvencí. Díky svému pohlavnímu zakotvení je tedy vždycky *kontrapunktem strojenosti* a skýtá prostor tomu, co bychom mohli nazvat *verifikací*.

Na veřejnosti může člověk pěstovat svůj výstavní obraz, v časopisech ukazovat svoji nejzdařilejší tvář, na sociální síti svůj nejlepší profil. Jaká je však jeho tvář v soukromí, před jeho manželkou a jeho dětmi? Velký Herkules, který přemohl obludy, je před manželkou Déianeirou směšný. Mladý génius, který dobývá knižní trh, se stydí být viděn s tatínkem a maminkou, kteří dosvědčují jeho obyčejný původ. Proto se pokouší fiktivně asimilovat otce, který je soustružníkem či bankéřem, a matku, která je učitelkou či voličkou Národní Fronty. Vytváří si z nich postavy svého díla, poněvadž má strach ukázat, že je ratolestí jejich lásky.

Vůle k moci je vždycky potírána rodinnou blízkostí. A proto jak totalitarismus či liberalismus, tak technologie či náboženský fundamentalismus berou rodinu nejprve pod svou ochranu, aby ji potom zničily.

Kdo mluví o transcendentnu, mluví o tom, co jej přesahuje. Když se však žene me za tím, co nás přesahuje, vstupujeme do jakéhosi *tragična*. Rodina je vždycky *místem, kde něco nefunguje*, protože v první řadě není místem fungování, nýbrž existování. A jako každé dobrodružství je vždycky prostupována konflikty, ztroskotáními i urážkami, které budí zahořklost a vyžadují odpuštění.

Již od počátku se věci mají špatně. Muž a žena klesají vzájemně, Kain zavraždí Ábela, nejprve spí Tamar se svým tchánem Judou, jinou Tamar pak znásilní bratr Amnon, Absalom rozpoutá válku proti svému otci, králi Davidovi... Je očekáván Mesiáš, který *smíří bratry* (viz konec knihy Geneze a Josefova

příběhu) a *obrátil srdce otců k synům a srdce synů k otcům* (Mal 3,24 – což jsou poslední slova katolického kánonu Starého zákona). Mesiáš je vítán, ale naneštětí (nebo naštětí) se věci nespraví hned. Vypadají dokonce hůře. Je-li syn rebelem, nastává drama marnotratného syna. Je-li svatým, dochází k dramatu jeho ztracení v Chrámu. V každém případě se rodina stává jakýmsi druhem domácí arény: *bratr vydá na smrt bratra a otec syna, děti povstanou proti rodičům a způsobí jim smrt* (Mt 10,21).

Jak už jsme zmínili, mnozí by se chtěli vyhnout této zkoušce a vyměnit rodinu za klub nebo továrnu na roboty (androidy). Tato zkouška však opět něco vyjevuje. Je dobrodružstvím našeho lidství. Je cvičením naší lásky. A poněvadž je rodina přede-

vším místem milosrdenství, je zřejmé, že potřebuje, aby její strasti nebylo možno vyřešit technicky. Milosrdenstvím se slabosti rodičů i jejich ztroskotání stávají silou a vítězstvím, protože umožňují jejich dětem i jim obracet se k věčnému Otci, protože život v onu chvíli projeví sílu, která je větší než jejich úspěchy a vznešenější než jejich plány.

*Z italské knihy Ma che cos 'è una famiglia?,
Ares, Milano 2015,
vybral a přeložil Milan Glaser.*

*Fabrice Hadjadj je francouzský filosof,
narozen 1971, je ženatý, má 6 dětí, pochází
z levicové ateistické rodiny židovského
původu. V roce 1998 konvertoval ke katolic-
tví. Papežem Františkem byl 6. února 2014
jmenován členem Papežské rady pro laiky.*

Otec biskup Jiří mezi účastníky SFK v Hejnicích 2002

MEDAILONEK K ODCHODU OTCE BISKUPA JIŘÍHO PAĎOURA DO VĚČNOSTI

Otec biskup Jiří měl celý život otevřené srdce pro mladé lidi. Zajímal se o jejich radosti a starosti, sledoval se zaujetím jejich životní cesty.

Jako kněz se v době komunismu věnoval intenzivně mladým vysokoškolákům. A to vše tajně a po práci, protože dle rozhodnutí mocných režimu nesměl vykonávat veřejně kněžskou službu.

Když se v roce 1997 stal biskupem a dostal na starosti v pražské arcidiecézi mládež, a když se pak v roce 2000 stal biskupem-delegátem ČBK pro mládež, získali v něm mladí lidé významného zastávce a podporovatele.

Mladé lidi měl především rád a snažil se s nimi udržovat osobní kontakty.

Vnímá důležitost světových dnů mládeže ve všech rozměrech (světový, celostátní, diecézní), podporoval řádné doprovázení mladých lidí kněžími a animátory.

S důvěrou podporoval to, co mu členové Sekce pro mládež ČBK navrhovali a moudře různé nápady usměrňoval. Překvapoval jeho osobní zájem o členy Sekce pro mládež.

Velice mu záleželo na tom, aby vše, co se bude během setkání mládeže odehrávat na pódiích, mělo kulturní a hudební kvalitu, povznášející hodnotu a vedlo mladé lidi k vnímání hlubších a vyšších forem umění. Sám byl mistr slova a dokázal vše, co se naučil jako herec, využít při katechezích s mládeží.

Měl ryzí charakter a nebylo v něm lsti. Pocházel z východních Čech, proto byl někdy až nepříjemně přímočarý a jevil se mnohým jako strohý. Ale za tímto zdáním se ukrývala jeho citlivá a milující duše. Byl člověkem vnímajícím, který si vážil druhých, ale nebál se vyjádřit to, co vnímal, že je dobré.

Z dlouhé řady společných prožitků, chci vzpomenout na dvě pro biskupa Jiřího charakteristická setkání.

Především to byla pouť členů Sekce pro mládež ČBK do Svaté země, která se konala u příležitosti 10 let od jejího založení. Kněze a laiky doprovázel biskup Jiří a biskup Josef Hrdlička. Jednalo se o pouť, která byla speciálně připravena a mělo v ní místo časté biblické rozjímání, které vedli tito biskupové. Jednalo se skutečně o ztišení, o modlitbu a o prožívání bratrství. Biskup Jiří, který tehdy stál na počátku své služby delegáta ČBK pro mládež, na tyto chvíle velice často vzpomínal a vážil si posvátné atmosféry, která na pouti panovala.

Druhá připomínka je z doby nedávné. Účastnil se od 6. do 8. listopadu 2015 oslav 25 let od založení Sekce pro mládež na Erlebachově boudě. Vychutnával si setkání s 200 přítomnými, mezi kterými byla celá řada dětí. Byl radostný, usmíval se a s mnoha lidmi si povídal. Znovu zdůraznil, že s mladými byl vždy rád: „Jsem rád, že jsem se mohl zúčastnit jako kněz i jako biskup sdílení víry s vámi a s vámi následovat Pána Ježíše, zažívat odkrývání a naplňování Jeho tajemství.“

Při této příležitosti též prohlásil: „Toto je moje poslední cesta jako biskupa.“ Slova, která pronášel, lze tedy chápat jako jeho odkaz: „Uchovejte si vědomí, že tam, kde jsou dva nebo tři ve jménu Pána Ježíše, tam je On. Zároveň nezapomeňte, že cokoliv jste

udělali nebo uděláte pro bližní, děláte pro Něho.“

Milý otče biskupe Jiří. Díky, že jste nás měl rád.

P. Jan Balík

25. výročí Sekce pro mládež ČBK, Erlebachova bouda

JIŘÍ PAĎOUR, BISKUP, KNĚZ, KAPUCÍN, PŘÍTEL MLADÝCH, RYZÍ ČLOVĚK.

Narodil se 4. dubna 1943 ve Vraclavi (okres Ústí nad Orlicí). Na kněze byl vysvěcen v roce 1975, následující dva roky (než ztratil státní souhlas) působil jako kněz v Mariánských Lázních a okolí. 4. října 1978 vstoupil tajně do řádu kapucínů (věčné sliby složil 10. prosince 1983). V letech 1978-1979 pracoval na sekretariátu Františka Tomáška, po zásahu komunistické moci musel odejít. Dvakrát za sebou byl zvolen provinciálem řádu (1991, 1994). 3. prosince 1996 jej papež Jan Pavel II. jmenoval pomocným biskupem pražským. Biskupské svěcení obdržel 11. ledna 1997. V roce 2000 byl jmenován biskupem delegátem pro mládež ČBK a tuto službu vykonával i jako českobudějovický biskup až do roku 2013. Vedení českobudějovické diecéze převzal 25. září 2002 a působil v ní jako diecézní biskup až do roku 2014, kdy ze zdravotních důvodů odstoupil na vlastní žádost. Za rok nato umírá v důsledku vážné nemoci ve svých 72 letech.

V biskupu Jiřím odchází mimořádná osobnost. Jeho charakteristika by se možná dala vyjádřit, že to byl rytíř bez bázně a hany. Byl člověkem přímým a nesmírně pravdivým. Tak ho jistě vychovávali jeho rodiče. Se sourozenci se staral devět let o maminku, která byla po mrtvici. Tatínek byl po pracovním úraze 28 let těžkým invalidou.

Jiří byl nadaným a citlivým člověkem, umělcem, hercem. V roce 1962 je přijat na DAMU v Praze, jak sám říká bez jakékoliv protekce, a i proto, že tam potkal dobré lidi.

S divadelním představením Král Ubu se v sedmdesátých letech dostal do západní Evropy a celou ji procestoval. Setkání s krásnou architekturou a křesťanskou civilizací na něj mělo vliv. Když jsme v roce 2002 spolu trávili několik dní na kongresu o mládeži, který pořádala CCE v Římě, pamatuji si na společnou procházku, kde mi Jiří vyprávěl o svém původním povolání. V určité chvíli během hostování jejich divadla v Paříži, kdy měli velmi úspěšné vystoupení ve francouzském národním divadle, pocítil večer velkou prázdnotu. Toulal se pařížskými ulicemi a došel k nějakému kostelu, kde skrze mříže prosvítalo červené světýlko. V té chvíli se mu v duši ozvalo: „však přijdu na to, co si lžu, proto se dívám do křížů.“

Tam byl počátek jeho povolání a tříletého procesu, který vedl k opuštění slibné herecké a režisérské kariery a končil v roce 1970 v semináři. V té době jsme se potkávali na chodbách semináře a po pěti letech jsem byl také na jeho primici u Týna, kde tehdy působil P. Reinsberg, patron umělců. Po primici se konal na parníku slavnostní oběd. Zúčastnila se jej řada významných umělců a osobností.

Vynechám nyní další známé události z jeho života a přesunu se do roku 2000. Sekce pro mládež tehdy slavila deset let své existence poutí do Svaté země. Jeli s námi dva biskupové: Hrdlička a Paďour. To jsme ještě nevěděli, že se má stát zodpovědným za mládež při ČBK. Kdykoliv se biskup Jiří o této pouti zmiňoval, vždy o ní hovořil jako

CSA, Třešť, 2003

CSM, Žďár nad Sázavou, 2002

CSM, Žďár nad Sázavou, 2002

CSA, Třešť, 2003

CSM, Žďár nad Sázavou, 2002

CSM, Žďár nad Sázavou, 2002

Konference, 2002

Světový den mládeže, Řím, 2000

Světový den mládeže, Řím, 2000

Světový den mládeže, Řím, 2000

*Světový den mládeže,
Řím, 2000*

Světový den mládeže, Sydney, 2008

Světový den mládeže, Toronto, 2002

Světový den mládeže, Toronto, 2002

Světový den mládeže, Toronto, 2002

SFK Velehrad, 2002

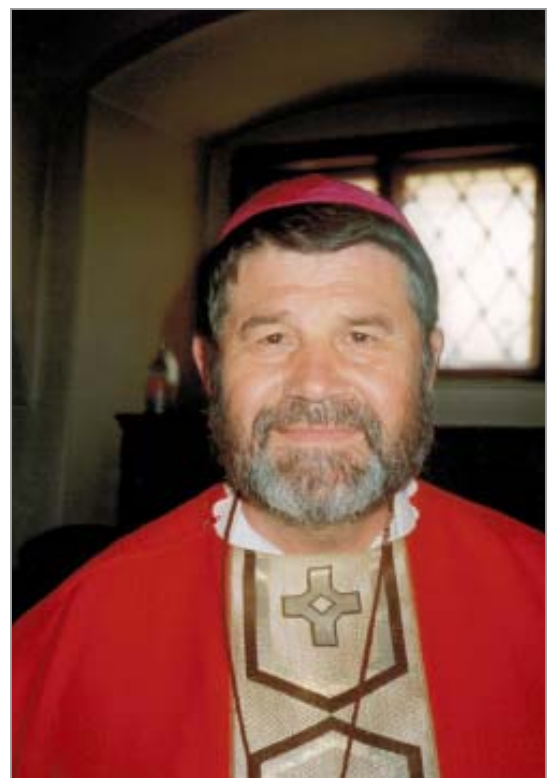
Svatá země, 2000

Svatá země, 2000

Svatá země, 2000

Svatá Hora, 1999

o jednom z nejkrásnějších zážitků. Pro nás zase bylo nezapomenutelné, jak na hoře Karmel četl z Písma o proroku Eliášovi, který zde přemohl Bálovy kněze a jak nám tuto událost zpřítomnil uměleckým a neutřelým slovem. Rád se dívám na jeho fotografii, kde se šťastně a spokojeně dívá na Genezaretské jezero z lavičky člunu, na kterém jsme se plavili.

Nedlouho potom přijal úlohu jako biskup - delegát pro mládež ČBK. V té době jsem již deset let působil jako ředitel Sekce a jednou jsem za ním přišel na pražské arcibiskupství do jeho kanceláře. Po chvíli rozhovoru mi najednou řekl: „Co ta vaše Sekce vlastně dělá?“ Spolupracovali jsme již téměř rok, předpokládal jsem tedy, že to ví. Trochu mě ta otázka nadzvedla ze židle a tak jsem

Svatá země, 2000

mu to v krátkosti a dost razantně vysvětlil. Chvilí se na mě díval, vypadalo to na výbuch a pak povídá: „Tak teď jsem to pochopil, to si mi to takhle nemohl říct dřív?“ Myslím, že tato epizodka dobře ukazuje, kým byl. Člověkem pravdivým, někdy až vznětlivým, ale také tím, kdo dovedl pravdu přijmout s jistou pokorou a laskavostí.

Biskup Jiří pak třináct let v biskupské konferenci zastupoval mládež. A dělal to, podle mého mínění, dobře a zasvěceně. Jeho slovo

mělo váhu. Doprovázel mladé na řadě světových i národních setkáních. Zachovala se řada jeho promluv, ze kterých cítíme, že umělecky neutřelým jazykem, okořeněným vždy i špetkou humoru, mluví ryzí člověk. Vybavuje se mi například velké shromáždění mladých v r. 2012 ve Žďáru, když jim na závěr mše sv. při loučení recitoval krátkou báseň Jaroslava Vrchlického, kterou měl mimořádně rád, a ke které se vracel. Do postupně vznikajícího ticha zaznělo:

Svatá země, 2000

Za trochu lásky šel bych světa kraj
šel s hlavou odkrytou a šel bych bosý
šel v lednu, ale v duši věčný máj
šel vichřicí, však slyšel zpívat kosy
šel pouští a měl v srdci perly rosy
za trochu lásky šel bych světa kraj.
Jak ten, kdo zpívá u dveří a prosí.

V listopadu 2015 jsme se setkali, za jeho života naposledy, na Erlebachově boudě. Bylo vidět, že na tom není zdravotně dobře. S jistým smutkem mi říkal, že také jeho řidič končí, a že tedy nebude mít k dispozici auto. Přijel, protože měl mladé opravdově rád a chtěl vyjádřit, že 25 let Sekce pro mládež i pro něj něco znamená. Tomu nasvědčovala i jeho slova. Při nedělní mši svaté - při promluvě rozebíral písmo, zvláště evangelium o chudé vdově a byl to opět Jiří Paďour, umělec, který pracuje s českým jazykem, a kde každé slovo má svou váhu. Připomenul

nám, jakoby mimochodem, že je to jeho poslední cesta a veřejné vystoupení. Hlavním obsahem promluvy potom bylo osobní vyznání (velmi dobře zdůvodněné) „fascinace Kristem“ a výzva k jeho následování jako toho, jehož láska nemá obdobu a je mimo všechna srovnání.

Závěrem vzpomínky už snad jen pozdrav Jiřího Paďoura na rozloučenou při CSM ve Žďáru nad Sázavou:

„Tak se přátelé mějte hezky, tady i potom a na věky.“

Věřím, že mladí lidé mohou mít další vzor i dalšího přímluvce, který je bude provázet na cestách jejich života.

Miroslav Šimáček

BISKUP JIŘÍ – ČLOVĚK S CITLIVÝM SRDCEM

Během rozhovorů, kterých jsem s biskupem Jiřím jako ředitel Sekce pro mládež prožil celou řadu, jsem jej poznal jako člověka s citlivým srdcem.

Byl schopný povídat dlouho a někdy – přiznám se – jsem se musel obrnit trpělivostí, když jsem potřeboval něco rychle řešit, ale během těch rozhovorů mi povídal o mnoha lidech, o jejich osudech, o tom, jak si jej Bůh vedl a vede po svých cestách, o svých zkušenostech s prací s mládeží... Nikdy mě nezapomněl povzbudit a to i tehdy, když na něj doléhaly starosti anebo jej něco trápilo.

Prožili jsme během těch šesti let mé služby

i náročné okamžiky, kdy mě podržel v dobách nejistoty a slíbil mi garance, když jsme se pouštěli do organizace setkání mládeže jen s důvěrou, že se finanční prostředky nějak budou muset sehnat. Nebyl „manažerský typ“, ale byl člověkem, který vnímal věci v širokých souvislostech.

A vzpomínám si na jeho kázání, kdy říkal mladým lidem velmi náročné věci, protože byl přesvědčen, že je třeba být náročný. On na sebe náročný byl, ale měl pochopení pro lidskou nedokonalost a slabost. Alespoň já si jej takto pamatuji a jsem mu vděčný za jeho otcovský vztah.

Vítek Zatloukal

Svatá země, 2000

K NÁSLEDOVÁNÍ PÁNA NEPOTŘEBUJEME ANI KABÁT

Tato věta se v mé mysli objeví vždy při vzpomínce na pana biskupa Jiřího Paďoura. Vyslovil ji kdysi na exerciciích, které jsme s ním, jako pracovníci diecézních center pro mládež, prožívali. Když jsem pak krátce poté v čekárně u lékaře přišla o svůj krásný černý dlouhý kabát, vzpomněla jsem si na onen výrok a celou situaci mi to pomohlo lépe zpracovat. O zkušenost jsem se po čase

s otcem biskupem rozdělila a on mi na to odpověděl: „No vidíš! Člověk něco řekne a ono to pak sedí.“

Otec biskup byl pro mne člověk velmi blízký. Fascinoval mě jeho vztah ke „Kristu Pánu“, jak Pána Ježíše často nazýval a neméně jeho herecké nadání, které dokázal využít a udržet tak pozornost posluchačů. Prožili jsme toho opravdu mnoho. O jednu zkuše-

Celostátní setkání animátorů, Třešť, 2003

nost bych se s vámi ale ráda rozdělila...

V současné době pracuji pro domácí hospicovou péči v ČR. 10. prosince 2015 jsem přijela do Třeboně, kde se zrodilo společenství modlící se za tamější hospic. Po mši svaté mělo být další setkání. Když jsem přijížděla do Třeboně, byla jsem unavená, na setkání se mi moc nechtělo a ujišťovala jsem sama sebe, že ihned po skončení setkání odjízďím domů, i kdyby mě „holky z hospice“ přemlouvaly, abych přespala.

Svou únavu jsem vkládala do mše svaté. Poslední přímluva mě však probrala! „...za umírajícího biskupa Jiřího...“ Honem jsem vzpomínala, ve které diecézi se nacházím a který biskup to tady působí. Nezdálo se mi, že by se mohlo jednat o otce biskupa Jiřího Paďoura, vždyť před měsícem jsme se potkali na Erlebachově boudě v Krkonoších...?! Po mši svaté jsem hovořila s panem farářem, který mě ujistil v tom, že se opravdu jedná o otce biskupa Paďoura, a že právě umírá v hospici v Prachaticích. Najednou jsem měla jistotu, že bude dobře, když v Třeboni

po setkání přespím a ráno pojedu do Prachatic...

Vstupuji do hospice a ptám se na pokoj otce biskupa. Vstupuji do pokoje, kde se u lůžka modlí řádová sestra breviář. Otec biskup velmi namáhavě dýchá, zrovna má za sebou atak dušnosti. Jeho stav je vážný. Pozdravím jej a pohladím po ruce. Otec biskup na chvíli otevře oči, ale nemluví. Všechnu sílu dává do dýchání. Připomenu se, kdo jsem a vyřizuji pozdravy od kněží. Chvilí spolu mlčíme. Pak se i se sestrou modlíme. Po modlitbě děkuji otci Jiřímu za všechnu mládež, za vše, co pro nás udělal ve své službě. Víím, že je to naše poslední setkání zde na tomto břehu. Otce Jiřího teď čeká krok na druhý břeh. Dělam mu křížek na čelo a odcházím. Sednu do auta naplněna vnitřní radostí z tohoto setkání. Cestou mi pípne sms: „Otec biskup Jiří zemřel.“

Jsem vděčná, že jsme se s otcem Jiřím mohli ještě potkat. Odešel k Pánu...a nepotřeboval k tomu ani kabát.

Zdislava Černochová

Světový den mládeže, Toronto, 2002

„DEJTE SI ŘÍCT!“

S vděčností a radostí si vybavuji to množství chvil a situací, ve kterých jsem se s otcem biskupem Jiřím mohla setkávat ve službě mladým lidem. Ať už šlo o velká setkání mládeže nebo o nejrůznější pracovní jednání, byl typický svým osobním přístupem ke každému. Každé podání ruky provázel soustředěným pohledem, ve kterém se zračilo přijetí a zájem, i když třeba v tu chvíli kolem proudilo mnoho dalších lidí. Jeho oči se často smály a lišácký úsměv „pod vousy“ kdekoho rozveselil nebo třeba i zmátl.

Obdivuji jeho vytrvalost, trpělivost a pozornost, s jakou dovedl hodiny a hodiny naslouchat mladým lidem, třeba na Fóru mládeže, i nám na jednáních Sekce. Když

chtěl něco vyzdvihnout a ocenit, rád používal označení „geniální“. Já bych ze své pozice označila jako geniální, že chtěl a uměl být s námi, že nás doprovázel a podporoval „v prachu a horku dne“ a vždycky nejprve naslouchal, přemýšlel o tom, co bylo řečeno, a teprve potom reagoval – děkoval, povzbuzoval, hodnotil i vytýkal, když bylo třeba. Nebyl bezbřehým kritikem, ale konstruktivním spolutvůrcem – když řekl, že se mu něco nelíbí, navrhnul také, jak by si to představoval.

Měla jsem ráda jeho vyprávění „letem světem“ i vzpomínání, bylo v tom mnoho zkušenosti a moudrosti. Ale po pravdě musím přiznat, že když se příliš rozpovídal v oka-

Svatá země, 2000

mžiku, kdy jsem věděla, že máme málo času a mnoho věcí k řešení, připadala mě značná netrpělivost. Často se mi ale stalo, že když jsem dokázala znovu zapnout svoji pozornost, přišla nějaká „odměna“ v podobě myšlenky, inspirace nebo vtipu pro odlehčení.

Nemohl zapřít herce v sobě, a tak dovedl i způsobem své řeči nejen zaujmout, ale akcentovat to, co považoval za důležité „v následování Krista Pána“. Často poukázal na „notoricky známé“ pasáže z Písma, liturgických textů nebo modliteb. Takto mi například na Světovém dnu mládeže v Římě pomohl nově objevit a přijmout modlitbu Anděl Páně. V situaci, kdy končil dopolední program v národním centru a všichni už chtěli odstartovat vstříc obědu a poznávání města, neodrecitoval způsobem „rychle než všichni odejdou“ polední modlitbu. S naprostou pevností a klidem zvolnil tempo a požádal mladé, aby s ním recitovali modlitbu s pozorností a ve vložených chvílích ticha

si uvědomili obsah jednotlivých částí. A výsledek byl... geniální.

A ještě jedno jeho rčení mi zůstává znít. Uvědomila jsem si ho na základě jedné příhody na pouti Sekce do Svaté země v Jubilejním roce 2000. Při jedné večerní debatě na hotelu se nám naše izraelská průvodkyně paní Aviva s velkou naléhavostí a sugestivností snažila vysvětlit tu bolest židovského národa, který pláče a nařiká, protože už tak dlouho čeká na Mesiáše. Otec biskup seděl, poslouchal, po očku ji sledoval a po chvíli si s trochu poťouchlým úsměvem zabručel pod vousy: „Když si nedáte říct...“ V té chvíli rozpoutal všeobecný smích těch, kterým to došlo... Podobně pak občas rozpoutával aktivitu či snahu „těch, kterým to došlo“ v nějaké konkrétní situaci, svým doporučením: „Dejte si říct!“ Aniž to věděl, mnohokrát mi touto svojí radou pomohl. Bohu díky za něho!

Lída Horáčková

SFK Velehrad, 2002

TO JEŠTĚ NEMÁM PROMYŠLENÉ

Otec biskup Paďour byl po mnoho let při České biskupské konferenci zodpovědný za mládež. Proto se v těch letech účastnil také všech celostátních a dokonce i světových setkání mládeže, i když se konala za oceánem, v kanadském Torontu či v Sydney.

K Sekci pro mládež ČBK se na počátku stavěl kriticky a s rezervou. Velmi brzy však začal obdivovat náš způsob organizace všech těch velkých setkání, ale především spolupráci pracovníků, kněží i laiků z diecézních center pro mládež. Velmi si nás zamiloval a měl velkou radost, když se s námi mohl někde setkat.

Nezapomínal také, že všechno něco stojí a vždycky, ať už přijel na setkání nebo na duchovní cvičení, které nám dával, mi dal finanční příspěvek na setkání nebo na pokrytí svého ubytování a stravy.

Naposledy jsme se setkali 6. - 8. listopadu tohoto roku na Erlebachově boudě v Krkonoších, kam jsme ho pozvali při příležitosti oslav 25 let Sekce pro mládež. I když už vědomě ustupoval do pozadí a nechtěl se již účastnit oficiálně jako biskup žádných akcí, pozvání tentokrát přijal. Před tímto víkendem řekl o. Jožkovi Gumenickému, zodpovědnému za pastorační práci v českobudějovickém diecézním centru pro mládež.

Světový den mládeže, Toronto, 2002

vické diecézi: „To bude moje poslední akce.“
- A byla.

Dva týdny po tomto víkendu dostal krvácení do mozku, za dalších 10 dní byl z Českých Budějovic převezen do hospice v Prachaticích (který mimochodem sám založil) a tam třetího dne (v pátek 11. 12.) zemřel. V okamžiku smrti byl u něj o. biskup Pavel Posád a řeholní sestra z hospice.

Odešel jako kapucín

O. Jožka byl za ním ještě v Č. Budějicích v úterý před oním pátkem se svatým přijímáním. Otec biskup mu dal všechny své věci, které u sebe měl - ať některé věci předá řeholní sestře, která se o něj na biskupství starala, jiné ať si ponechá. Sám si nechal jen své pyžamo, do kterého mu Jožka pomohl se převléci, papuče a zubní kartáček. Nic víc.

„**To si musím ještě promyslet**“ nebo: „To ještě nemám promyšlené,“ říkal občas ve svých kázáních. Jiné věci měl promyšlené hodně a rád se o své myšlenky a postřehy děлил.

To je v tuto chvíli od něj pro mě největší odkaz:

věnovat svůj čas přemýšlení; věci a události promýšlet.

Kolikrát se necháváme zahltit informacemi, neosobními kontakty přes facebook, spoustou zajímavých odkazů a nahraných videí s legračními i jinými situacemi. Když jezdím vlakem do Prahy, tak nám v Regiojetu hned nabízejí noviny a časopisy k ukrácení dlouhé chvíle. Ráda po nich sáhnu, protože jsou v nich i velmi zajímavé články, které však v mysl ani nezůstanou. Cesta sice takto rychle uteče, ale s tím uteče i čas, který jsem mohla využít k přemýšlení (anebo taky k rozhovoru s Pánem).

Člověk, který jen přebírá informace z televize nebo z internetu, velmi často podle nich spontánně jedná. Kdo však nemá věci promyšlené, je snadno zmanipulovatelný. A tak si dávejme pozor, kolik času věnujeme televizi či internetu. A nezapomínejme přemýšlet.

Majka Světníčková

Svatá země, 2000

HOMILIE PŘI POHŘBU MONS. JIŘÍHO PAĎOURA, OFM CAP., EMERITNÍHO ČESKOBUDĚJOVICKÉHO BISKUPA – ČESKÉ BUDĚJOVICE, KATEDRÁLA SV. MIKULÁŠE – SOBOTA 19. PROSINCE 2015

Milovaní bratři a sestry, vážení, vzácní smuteční hosté, milí příbuzní, milí diecezáni; všichni zde, v tak nádherném, velkém počtu, shromáždění, většina písní má refrén, který se často opakuje. A také život, životní píseň otce biskupa Jiřího má svůj refrén. Je to jeho životní, a později biskupské, heslo, které vždy, s takovým údivem – za léta společného života jsem to od něho mnohokrát slyšel – vyslovoval: „**Deus magnus est**“ – „**Bůh je velký**“.

Ano, Bůh je veliký. Na počátku stvořil svět bez smutku, bolesti a smrti. Stvořil nádherný svět, vesmír a jako korunu tvorstva člověka. Jako muže a ženu je stvořil; jako svůj obraz. Ale víme, že člověk se rozhodl jít vlastní cestou - odvrátil se od svého Tvůrce, začal realizovat své plány a touhy. A tak vstoupil do světa hřích a jako jeho důsledek smrt. Člověk po staletí důsledky hříchu zakoušel na sobě. Ale našťástí tím příběh nekončí.

Celé Písmo svaté, zvláště kniha Zjevení, ze které jsme četli první čtení, s obrovskou nadějí hlásá: „**To staré pominulo. Hle, všechno tvořím nové**“. Bůh se stal člověkem v Ježíši Kristu z Nazareta a tím nás zachránil. To je to tajemství, které se chystáme oslavit právě za několik dní. My lidé však máme tolik zájmů, tolik tužeb, jsme tak spoutáni s tímto světem (dobře to víme), že se málo zajímáme a zabýváme světem, který je před námi.

„Hle, tvořím všechno nové.“ Málo myslíme na náš pravý domov, skutečný domov. Zapomínáme, že jsme tady jenom na mžik. Tady nemáme trvalý domov. Naše vlast je v nebi, píše apoštol Jan.

Ve druhém čtení, v listě Korintánům, apoštol Pavel – více, než kdo jiný – popisuje, jak poznal bezmocnost křesťanského hlasatele. Mluví v množném čísle, protože se tak vede opravdu každému, kdo hlásá evangelium: bude trpět, bude bezradný, bude srážen k zemi, bude vydáván na smrt a to proto, aby se účinek evangelia nepřipisoval lidem, ale Bohu. Pavel uvěřil. Setkal se u Damašku s Kristem, a jak uvěřil tak musí mluvit. Nemůže jinak. Je s Kristem svázán v osudové společenství na život i na smrt. Čím více prožívá na sobě Kristovo umírání, čím více je rozbíjena ona hliněná nádoba jeho slov a skutků, tím více roste v posluchačích Kristova pravda a život. Apoštolova služba však dosáhne svého cíle tím, že mnoho lidí bude oslavovat Boha.

Tady, přátelé, není možné nevzpomenout mnohaletou, pokornou službu otce biskupa Jiřího, který byl, pro svůj nekompromisní postoj, zbaven státního souhlasu, pracoval po nocích jako uklízeč v metru, ve dne se staral nejprve o nemocného tatínka, později dochoval s velkou pečlivostí také maminku, a přitom nikdy nezanedbával pastorační a hlásání evangelia.

Světový den mládeže, Toronto, 2002

Jistě jsou zde dnes mnozí z vás, které formoval ve svých pověstných biblických kroužcích, o kterých mi často vyprávěl. Proč to všechno dělal? Proto, co vyjadřuje právě to jeho životní i biskupské heslo. Heslo plné tichého obdivu a úžasu: „**Bůh je velký**“, aby také všichni, které po 40 let kněžského a biskupského života vedl ke Kristu, aby i oni byli plní obdivu a úžasu z Boží existence, krásy, velikosti a moudrosti.

První křesťané čekali, že Ježíš přijde soudit svět ještě za života první generace. Janovo evangelium, které jsme četli, upřesňuje toto mínění a říká: Ježíš musí nejdříve opustit svět, odejít k Otci a připravit místo pro každého, kdo se osvědčil v následování Krista.

Ta CESTA je Ježíš sám. A učedník ho proto musí znát, naslouchat jeho Slovu, řídit se jeho příkladem. Čím více bude znát Ježíše

Krista, tím více bude poznávat Boha Otce. K Bohu nevede jiná cesta (jak to zpíváme právě teď v adventu: “Kdo skrze Krista nepůjde, cestu do nebe nenajde, neboť cesty nížádné není, nežli Kristus sám“). Kdo přijme Ježíšovo poselství, pozná PRAVDU. A to pravdu nejen nějakou částečnou, relativní a subjektivní, ale pravdu podstatnou a absolutní, jaká je v samém Bohu. Tuto pravdu musí člověk nejprve uchopit vírou, a tím se mu dostane nového, Božího ŽIVOTA, který - až se naplní čas jeho pozemského bytí - bude v plnosti žít v domě Otcově.

Ne každá CESTA vede k cíli. Z mnohých je to jenom jediná – a tou je Ježíš.

Ne každá PRAVDA, kterou přinášejí sdělovací prostředky, čteme o ní v knihách, nebo ji hlásají lidé, dává světlo a jistotu. Na otázku po skutečném smyslu života dává odpověď jedině Ježíš a jeho Evangelium.

Ne každý ŽIVOT přetrvá smrt. Život rostlin, zvířat a lidského těla končí. Boží život, zažehnutý v člověku vírou a křtem, ale nemůže být ničím přerušen - jediné hříchem. Tento život je nám Ježíšem nabízen. A kdo ho přijme, už zde žije nový, plný a nejskutečnější život!

Život bez smrti. Jeden vynikající kněz říkával: my jsme vlastně svoji smrt prožili v okamžiku křtu; zemřeli jsme s Kristem a znovu jsme se narodili; my tedy máme velikou část své smrti od okamžiku křtu za sebou. Život bez smrti, bez úzkosti, bez smutku a plný opravdové naděje, a proto radosti!

Carlo Carretto důrazně volá: „Jestliže jste našli někoho, kdo vyřešil záhadu života, a především záhadu smrti bez Ježíše, přijďte mi to říct! Já jsem nenašel NIKOHO takového!“

Na závěr bych chtěl - za nás za všechny, zde v tak velkém počtu shromážděné - poděkovat Bohu za dar života, povolání a služby otce biskupa Jiřího. Chci vyjádřit svůj - a věřím, i Váš - údiv a úžas nad moudrou Boží Prozřetelností, která po celý život vedla a utvářela život otce biskupa Jiřího tak podivuhodně. On se vždycky, pokorně nechal touto Boží láskou vést.

Pro krátkost času nemohu zacházet do podrobností, a proto jenom heslovitě.

Antoine de Saint-Exupéry napsal ve svých knihách tuto větu: „Ty bláhový, jak chceš sebe sama, svoji podstatu, přenést ve větru slov?“ Není to možné. Člověk je vždycky něco víc, byť bychom tady o něm mluvili celé hodiny.

Jeden současný filozof napsal větu, kterou chci také zmínit. Zmiňuji ji proto, že jsem - od toho posledního zastavení života otce biskupa Jiřího - přesně toto zakoušel v poznání jeho samého.

Zde, v Českých Budějovicích, v klášterním kostele Obětování Panny Marie - bylo 21. listopadu 2015 Zasvěcení diecéze Panně Marii a svěcení tří jáhnů. Otec biskup Jiří se na tuto slavnost vypravil. Pro počínající, konečnou fázi nemoci však už nemohl odejít - vrátil se. A od té doby vlastně začíná v jeho křížové cestě to poslední zastavení. Tehdy večer jsem ho navštívil. Strávili jsme spolu v družném rozhovoru asi dvě a půl hodiny, a já jsem odcházel s velikým překvapením, že tohoto člověka vlastně neznám. A tehdy mi v mysli vyvstal tento citát: „Tvář není to, co jsme viděli. Tvář, to je nahota, bezmoc, možná přímá „vystavenost“ smrti. A zároveň je to imperativ: „nezabiješ mne“. A - prosím tě - nenech mě umírat samotného!“

Otec biskup Jiří byl - jak všichni, kdo jste ho znali - víte, člověk opravdový, ryzí, rovný. Uvědomoval si však své limity. Nikdy si nehrál na diplomata; nedal na lichotky; nepřetvařoval se; měl vždy smysl pro humor. Já jsem o něm často říkával: „On zůstal hercem i po té, co opustil hereckou dráhu.“ V té profesi - v tom nejkrásnějším slova smyslu - on mohl v herectví pokračovat, protože náš život, to je drama. Často je to tragédie. A on hrál v tom nejplnějším slova smyslu.

Byl až zkratkovitě přímý, i když to někdy mnohé z vás třeba také bolelo. Nemlčel, což mu pochopitelně přinášelo nepřízeň mocných, až tak, že po dvou letech po vysvěcení ztratil státní souhlas. Tehdy mu příslušníci StB říkali: Vy už nikdy nebudete mít kontakt s pastorem. Vy se nesmíte setkávat především s mládeží!“ A on byl potom dlouhá léta zodpovědný za mládež v České republice.

Tuto vlastnost, a to je podivuhodné, tu přímou a všechny vlastnosti, které jsem už vyjmenoval, si zachoval i po „Sametové revoluci“. Nepřevlékal kabát. Byl stále stejný.

Chtěl bych mu tedy ještě jednou poděko-

vat za příkladnou starost a péči o rodiče, bratry Václava i Jana, které miloval. Chtěl bych poděkovat i jménem Vás všech, zvláště kněží naší diecéze, jménem Katedrální kapituly, jménem řeholníků a řeholnic za jeho bratrství a otcovství se vším, co k němu patří. Pokud pocházíte z rodin početnějších, třeba víte, jak se k sobě chovají bratři a sestry.

Není to často idylka, ale je to nádhera.

Mnozí budete později děkovat sami.

Za sebe Ti, Jiří, děkuji za 43 let přátelství, trvajících od seminárních let. Já jsem přišel, jako devatenáctiletý, do semináře, do prvního ročníku – nepopsaný list. A mým prvním prefektem, prvním představeným,

Světový den mládeže, Řím, 2000

byl bohoslovec Jiří Paďour. Toto jsem mu připomínal až do této chvíle: „Ty jsi byl můj první církevní představený!“ On „třeták“ a já bohoslovec prvního ročníku.

Nemohu nepoděkovat za ochotu a vstřícnost, se kterou mne přijal v roce 2008 do českobudějovické diecéze, a pak za plných sedm let společného života, až do posledních chvil, kdy náš vztah – díky Bohu - dostal úplně nový rozměr.

Je mým radostným úkolem také poděkovat jeho jménem sestře Markétě a sestře Marcelíně za dlouholetou starostlivou péči.

Chci také poděkovat vám všem, kteří jste o něj - zvláště v posledních dnech - pečovali, ať to bylo v českobudějovické nemocnici nebo v prachatickém hospici – tady jmenovitě panu řediteli Hunešovi, sestře představené Aleně, sestře Sebastiáně, všem sestřím boromejkám a pracovníkům.

Bůh Vám, nejenom jmenovaným, ale i vám všem ostatním, štědře odplatí - za lásku, za přátelství a za věrnost v lásce s naším zemřelým biskupem Jiřím Paďourem.

biskup Pavel Posád

Světový den mládeže, Sydney, 2008

DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Každoročně se v sobotu před Květnou nedělí (v ostravsko – opavské diecézi o týden dříve) v rámci oslavy Světového dne mládeže koná ve všech českých i moravských diecézích setkání biskupů s mládeží. Mottem XXXI. Světového dne mládeže letos je: „Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“ (Mt 5,7)

diecéze brněnská

Diecézní setkání mládeže s otcem biskupem Vojtěchem v brněnské diecézi se uskuteční v sobotu 19. března 2016. Pozor změna: ZAČÍNÁME v 8:30 hodin mimořádně V KOSTELE SVATÉHO JAKUBA, ODPOLEDNE pokračujeme V KATEDRÁLE sv. Petra a Pavla v Brně. Jsou připrave-

ny skupinky na různá témata (jak připravit letní tábor, jak nám víra pomáhá se vyrovnat se ztrátou blízkého člověka, kreativní skupina,...). V programu je také slavnostní průchod Svatou branou milosrdenství. Všichni mladí lidé jsou srdečně zváni. Bližší informace k celému setkání naleznete na: www.brno.signal.cz

Diecézní setkání mládeže, České Budějovice, 2007

diecéze plzeňská

I v Plzni vrcholí přípravy dalšího setkání s biskupem (Světový den mládeže v Plzeňské diecézi) a program bude opět bohatý a pestrý. V pátek se již tradičně uskuteční Křížová cesta centrem Plzně (začátek v 18.00 v katedrále sv. Bartoloměje). Tentokrát bude

netradiční – o Božím milosrdenství. Zájemci o nocleh z pátku na sobotu (ve spacáku), necht' kontaktují plzeňské DCM.

V sobotu bude program pokračovat od 9.00 v aule gymnázia na Mikulášském náměstí 23 v Plzni (jen pět minut od nádraží). Hlavním hostem bude MUDr. Marie Svato-

šová – známá lékařka a zakladatelka hospicového hnutí v ČR. Dále bude na programu společná modlitba, krátké filmy a tematické workshopy a divadelní představení Oskar a růžová paní v podání královéhradeckého Klicperova divadla. Po celou dobu s námi

bude náš otec biskup. Vrcholem celého setkání bude mše svatá, která začne v 15.00 radostným průvodem s ratolestmi. Na závěr mše svaté otec biskup každému osobně požehná a předá dárek – památku ze setkání.

Diecézní setkání mládeže, České Budějovice, 2003

diecéze královéhradecká

Oslava XXXI. světového dne mládeže se v královéhradecké diecézi uskuteční 19. března 2016 v Hradci Králové. Setkání začne v 9.00 hod. ve Filharmonii na Eliščině nábřeží. Na programu je přichystána katecheze na téma „Blahoslavenství“ od Mons. Josefa Suchára, svědectví o milosrdenství Božím i lidském či informace a pozvánky ze světa mládeže. O hudební doprovod se postará kapela VeKa.

Po poledním občerstvení si bude účastník moci vybrat jednu ze zajímavých tematických skupinek či workshopů, které se vět-

Budoucnost církve 1/2016

šinou uskuteční na Biskupském gymnáziu Bohuslava Balbína. Pro zájemce nebude chybět nabídka sportu. Během celého dne bude možnost přijmout svátost smíření. Ve 13.00 začne pro zájemce v kapli sv. Klimenta adorace. Před druhou hodinou se sejdeme před gymnáziem, kde započne křížová cesta, kterou zakončíme projitím Svaté brány katedrály Svatého Ducha, kde od 15.00 začne mše svatá, kterou bude celebrovat královéhradecký biskup Mons. Jan Vokál.

Kontakt: DCM, Velké náměstí 32, 500 02 Hradec Králové, tel.: 495 063 421, e-mail: dcm@bihk.cz, www.bihk.cz.

arcidiecéze pražská

Světový den mládeže pražské arcidiecéze se koná před Květnou nedělí, v pátek 18. března od 20 hodin v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně v Praze 3 a v sobotu 19. března od 9 hodin v Salesiánském středisku mládeže v Praze 8 – Kobylisích. Mottem letošního setkání jsou slova vybraná papežem Františkem: „Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství“ (srov. Mt 5,7). Slavnost vyvrcholí mší svatou celebrovanou kardinálem Dominikem Dukou.

Papež František vybízí mladé lidi, aby se každý rok setkávali v diecézích se svými biskupy, a tak i mladé z Arcidiecéze pražské náš arcibiskup Dominik Duka zve ke společné oslavě Světového dne mládeže, která probíhá před Květnou nedělí na celém světě.

Setkání se bude konat v pátek 18. břez-

na od 20 hodin v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně v Praze 3 a v sobotu 19. března od 9 hodin v Salesiánském středisku mládeže v Praze 8 – Kobylisích. V pátek zveme všechny ke společné modlitbě a setkání na Večeru milosrdenství s komunitou Chemin Neuf a v sobotu na úvodní katechezi, návazné diskusní skupinky, odpolední workshopy a semináře na zajímavá témata, společné slavení liturgie, a hlavně na osobní setkání nás všech s naším arcibiskupem Dominikem Dukou. Účast mj. přislíbili otcové Michal Němeček, Marek Orko Vácha a řada dalších zajímavých osobností. V programu nebude chybět místo pro sport, posezení v čajovně či prostor pro modlitbu a svátost smíření. Světový den mládeže koordinuje Arcidiecézní centrum pro mládež Praha. Více informací na www.adcm.cz a na Facebooku ADCM Praha.

Diecézní setkání mládeže, České Budějovice, 2003

diecéze českobudějovická

Diecézní setkání mládeže před Květnou nedělí proběhne již tradičně v Českých Budějovicích v pátek a sobotu 18. – 19. března 2016. Od 16. hodiny bude možnost registrace účastníků na Biskupském gymnáziu sv. Jana Nepomuka Neumanna, v 17 začneme mší svatou v studentském kostele Svaté Rodiny. Hlavním hostem pátečního večera bude písničkář Pavel Helan, který nabídne i své životní svědectví a v sobotu i vlastní workshop. Páteční večer po hře v centru města zakončíme modlitbou v křížové chodbě kláštera na Piaristickém náměstí.

Sobotní dopoledne od 9. hodiny prožijeme v katedrále sv. Mikuláše s našimi biskupy

Vlastimilem Kročilem a Pavlem Posádem, kteří pro nás budou mít připravenou katechezi a budou slavit mši svatou. V rámci moderovaného programu využijeme i čas na diskusi s nimi i práci v menších skupinkách. Odpoledne na biskupském gymnáziu naši hosté nabídnou několik workshopů zaměřených na praktikování skutků duchovního a tělesného milosrdenství v naší společnosti. Setkání zakončíme přibližně v 16:30 v kostele Svaté Rodiny.

Na přípravě setkání se spolupodílejí animátoři Českobudějovické diecéze a celé setkání hudebně doprovodí kapely Dryják z Českých Budějovic, PM z Pelhřimova a Elaion z Prachatic.

Světový den mládeže, Sydney, 2008

diecéze litoměřická

V pátek začneme v 18 hodin mší svatou v Diecézním domě kardinála Trochty. Následovat bude křížová cesta adorace. K seznámení a popovídání bude od 22 hodin fungovat čajovna.

V sobotu začneme v 9 hodin v kině Máj, otec biskup Jan Baxant se s námi podělí o vlastní zkušenost s Božím milosrdenstvím.

Dalšími hosty budou P. Radek Vašínek a S.M. Dominika Konečná. Od 13 hodin bude připravena řada zajímavých workshopů, tématek: Přímluvná modlitba, Hospic – skutky milosrdenství v praxi, Nechcete se hádat v budoucím manželství? Učte se dobré komunikaci už dnes a mnoho dalšího.

V 15 hodin bude společný průvod a projítí Svatou branou v katedrále a následovat bude společná mše svatá.

arcidiecéze olomoucká

V olomoucké arcidiecézi se Světový den mládeže slaví na diecézní nebo děkanátní úrovni. V letošním roce tyto setkání proběhnou ve 21 děkanátech. Některé děkanáty se rozhodly pro užší spolupráci a pořádají společné děkanátní setkání. Program je velmi pestrý. Nedílnou součástí každého "děkanátka" je mše svatá a katecheze na téma:

"Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství." (Mt 5,7). Do některých děkanátů se vypraví pozdravit mladé také otec Arcibiskup Jan Graubner, otec biskup Josef Hrdlička nebo generální vikář o. Josef Nuzík. ADCM Olomouc připravuje společnou adoraci za přípravu a průběh těchto děkanátních setkání, která proběhne v Olomouci dne 3. 3. 2016."

Diecézní setkání mládeže, České Budějovice, 2009

diecéze ostravsko-opavská

Letošní BISCUP - Diecézní setkání mládeže se uskuteční v Českém Těšíně a to 12. března. Sejdeme se v 9 hodin v kostele Božského Srdce Páně, kde bude i úvodní scénka a informace. Pak nás bude čekat biblický úvod s evangelickými kněžími a skupinkové povídání do času oběda. Odpoledne

se ponese ve znamení workshopů, např.: Hamižná církev a chudý Kristus – restituce; Do nebe za pajzku? – odpustky; Nic víc – hledání povolání; Na furt – nerozlučitelnost manželství a mnoho dalších zajímavých témat. Od 15 hodin půjdeme v procesí z polské strany Těšína zpět na mši svatou v 16 hodin.

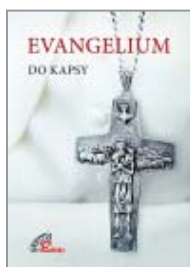
NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, 733 755 999,
on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz.

Evangelium do kapsy

Papež František stále vybízí k časté četbě evangelia: „Pamatujte na evangelium. Noste ho s sebou v kapse či tašce a během dne si v něm kousek přečtěte.“

Brož., 360 str., 39 Kč
(od konce února)

Křížová cesta (DVD)

Meditace kardinála Miloslava Vlka nad zastaveními z křížové cesty akademického sochaře Karla Stádníka. Komentáře čtou Mons. Jiří Paďour a Táňa Fišerová.

DVD, 27 minut, 49 Kč.

Cena platí jen u Paulínek po dobu postní!

Milosrdní jako Otec

Menší knížečka z edice „Do kapsy“ čerpá z papežovy buly Misericordiae Vultus, je doplněna biblickými úryvky a některými úryvky a modlitbami z Deníčku sv. Faustyny.

Brož., 32 str., 35 Kč

Anselm Grün

Důvěrná slova

Modlitby pro každou příležitost

Mnoho lidí říká, že netuší, jak by se měli modlit. Oficiální modlitby jsou jim cizí a modlitba vlastními slovy jim činí potíže. Právě pro ně je tato sbírka modliteb, jež mají přirozený a vroucí jazyk a zároveň se týkají každodenních problémů.

Váz., 256 str., 199 Kč
(v novém, praktičtějším, formátu)

Silvia Vecchini

Skutky milosrdenství

Knihasešit, který byl připraven pro Rok milosrdenství. Katecheté a animátoři zde najdou výchozí materiál pro vlastní zpracování jednotlivých skutků milosrdenství.

Překlad z italštiny, praktickou část s inspirujícími otázkami a zamyšleními připravili čeští katecheté.

Titul vyjde v polovině března.

Modlitba za Světový den mládeže v Krakově 2016

Bože, milosrdný Otče,
který jsi zjevil ve svém Synu Ježíši Kristu svou lásku
a vylil jsi ji na nás v Duchu Svatém, Utěšiteli,
svěřujeme ti dnes budoucnost světa a každého člověka.

Svěřujeme ti především mladé lidi ze všech národů a jazyků.
Veď je bezpečně po klikatých cestách současného světa
a dej jim milost plodného prožití Světového dne mládeže v
Krakově.

Nebeský Otče,
učiň z nás svědky tvého milosrdenství.
Nauč nás přinášet víru pochybujícím,
naději rezignovaným,
lásku ochablým,
odpuštění viníkům a radost smutným.

Kéž se jiskra milosrdné lásky,
kterou jsi v nás roznítil,
stane ohněm přetvářejícím lidské srdce
a obnovujícím tvář země.

Svatá Maria, Matko milosrdenství, oroduj za nás.
Svatý Jane Pavle II., oroduj za nás.

XXXI. světový den mládeže
“Blahoslavení milosrdní, neboť oni
dojdou milosrdenství.“ (Mt 5,7)

Vydává
Sekce pro mládež ČBK a
Asociace křesťanských sdružení mládeže o. s.

Thákurova 3
160 00 Praha 6